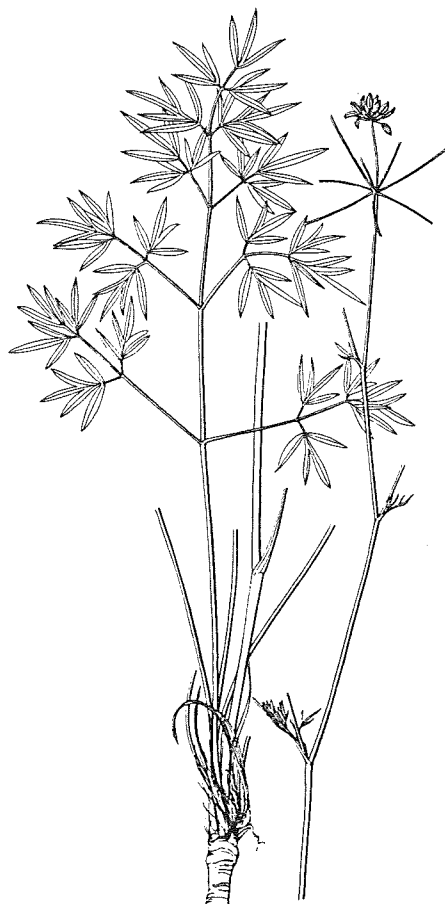

Lunds Botaniska Förening

Medlemsblad 1999:1

LUNDS BOTANISKA FÖRENING 1999

Adress: Botaniska Museet, Östra Vallgatan 18, 223 61 Lund
Postgiro: 8 35 22 - 3

Styrelse

Ordförande: Henrik Johansson, Kopralsgatan 5, 268 32 Svalöv;
tel arb: 0418-66 70 00, hem: 0418-66 28 73

Vice ordförande: Leif Sigbo, Bjäregatan 3, 286 31 Örkelljunga;
tel: 0435-522 32, e-mail: leif.sigbo@telia.com

Protokollsekreterare: Alf Porenus, Betesvägen 2, 240 10 Dalby;
tel: 046-20 11 94, e-mail: alf.porenus@alfa.telenordia.se

Programsekreterare: Åke Svensson, Norregatan 17, 289 32 Knislinge;
tel: 044-61 316, e-mail: ake.svensson@derm.mas.lu.se
Marie Widén, Botaniska Trädgården, Ö. Vallgatan 20, 223 61 Lund
tel: 046-13 86 60, e-mail: marie.widen@botan.lu.se

Kassör: Ragnhild Bengtsson, Trulstorp 3, Hurva, 241 94 Eslöv;
tel: 0413-314 74

Övriga ledamöter: Patrik Frödén, Göran Mattiasson, Kjell-Arne Olsson,
Åke Svensson, Torbjörn Tyler, Marie Widén

Funktionärer

Sexmästare: Per Lassen, Botaniska Museet, Ö. Vallgatan 18,
223 61 Lund; tel: 046-222 89 77

Medlemsregistrator, arkivarie och distributör: Britt Snogerup,
Botaniska Museet, Ö. Vallgatan 18, 223 61 Lund;
tel: 046-222 89 65, e-mail: britt.snogerup@sysbot.lu.se

Revisorer: Lennart Engstrand och Ragnar Ericson

Revisorsuppleanter: Linus Svensson och Bengt Bentzer

LUNDS BOTANISKA FÖRENINGENS MEDLEMSBLAD

Redaktör och ansvarig utgivare: Kjell-Arne Olsson, Lövens väg 38,
291 94 Kristianstad;
tel: 044-22 60 24, e-mail: kjell-arne.olsson@swipnet.se

Omslagsbilden:

Änssilja *Silaum silaus* har sin enda växtplats i Norden på en fridlyst vall mellan två åkrar i Östra Vemmenhög. Teckning ur Hess, Ladholt, Hürzel *Flora der Schweiz* 1972.

FLORAVÄKTARVERKSAMHETEN I SKÅNE

ÅRSRAPPORT 1998

Floraväktarverksamheten i Sverige startade 1987. ArtDatabanken (före 1995 Databanken för hotade arter) vid Lantbruksuniversitetet i Uppsala har det övergripande ansvaret för projektet. ArtDatabanken samlar in och sammanställer material från hela landet. Resultaten offentliggörs i böcker, ingår i olika publikationer från myndigheter och organisationer, ligger till grund för statusbeskrivningar och utgör underlagsmaterial för planering och åtgärdsprogram på såväl lokal och regional som nationell och internationell nivå. Verksamheten stöds ekonomiskt av Världsnaturfonden, WWF.

Floraväktarverksamheten i Skåne startade 1988, då Lunds Botaniska förening beslöt åta sig ett kontinuerligt bevaknings- och rapporteringsansvar för hotade svenska kärlväxter i Skåne. Under de år som gått sedan dess har många människor engagerat sig i projektet och en mängd rapporter om hotade växter har flutit in. Antalet hotade arter (hotkategorierna 0-2) uppgår nu till 116 taxa och inte minst genom det pågående inventeringsprojektet är idag mer än 1550 aktuella lokaler kända i Skåne. Detta innebär att mer än 200 nya lokaler för akut hotade och sårbara växter tillkommit under 1998. En smått uppseendeväckande ökning, som visar på den aktivitet många inventerare och floraväktare haft under det år som gått!

Fram till och med 1997 byggde floraväktarverksamheten på att enskilda personer väktade en eller flera arter. Mängden av arter och lokaler i Skåne gjorde emellertid en viss omorganisation lämplig och från och med 1998 har de enskilda kommunerna varit basen för verksamheten. Den nya organisationen har inte påverkat de som redan har sina väktararter, utan de årliga rapporterna kan ni som väktar någon enskild art skicka antingen till undertecknad (om lokalerna finns i flera kommuner) eller till den som är kommunansvarig för väktarverksamheten. Du som inte redan är verksam som floraväktare, ta gärna kontakt med den kommunansvarige i din hemkommun och engagera dig i en trevlig och spännande verksamhet! Adress och telefonnummer till de kommunansvariga finns i den förra årsrapporten (Medlemsbladet 1998:1).

Årsrapporten för 1997 var upplagd kommunvis medan rapporten för 1996 innehöll kartor för alla arter. Årets rapport är liksom 1996 års rapport artvis upplagd och innehåller även kartor, men bara för de arter där nya lokaler tillkommit. Även texten i årets rapport baserar sig på årsrapporten för 1996. LBF vill rikta ett varmt tack till alla, floraväktare, inventerare och enskilda personer, som lämnat rapporter om de hotade kärlväxterna i Skåne under 1998.

Akut hotade arter, hotkategori 1

Akut hotad - Arter (taxa) som löper risk att försvinna som reproducerande populationer inom en nära framtid om hotfaktorerna inte snarast undanröjes.

Under 1998 tillkom omkring 15 lokaler för de akut hotade arterna i Skåne. Exempelvis upptäcktes 2 närbelägna lokaler för svartklint *Centaurea nigra* i Öved, en ny lokal för gatmålla *Chenopodium murale* i Brunnbys, en rik lokal för klotullört *Filago vulgaris* i Helsingborg samt en ny, om än kanske tillfällig, förekomst av kamomillkulla *Anthemis cotula* i Lund.

Förutom dessa fynd av gamla kända skåneväxter blev oljedådra *Camelina sativa* noterad på två nya platser och röd nattskatta *Solanum villosum* ssp *miniatum* uppträdde som ogräs i Botaniska Trädgården i Lund. Årets stora skånska fynd var trots allt dvärgläsbräken *Botrychium simplex* som efter drygt 80 års frånvaro åter är en skånsk växt.

Antalet akut hotade svenska kärlväxter i Skåne uppgår nu till 53 taxa. I *Rödlistade växter i Sverige 1995* finns kustgullpudra inte upptagna och selleri, oljedådra, fin tofsäxing och röd nattskatta betraktas som försvunna från landet. I denna årsrapport tas dessa arter dock för enkelhetens skull upp under hotkategori Akut hotad.

<i>Acer campestre</i> , naverlön	3	<i>Leontodon taraxacoides</i> , strimfibbla	10
<i>Aconitum napellus</i> , äkta stormhatt	3	<i>Luronium natans</i> , flytsvalting	11
<i>Aethusa cynapium</i> ssp. <i>agrestis</i> , liten vildpersilja	3	<i>Melilotus dentata</i> , strandsötväppling	11
<i>Ajuga genevensis</i> , kritsuga	3	<i>Mentha x gentilis</i> , ädelmynta	11
<i>Anthemis cotula</i> , kamomillkulla	4	<i>Minuartia viscosa</i> , sandnörel	11
<i>Apium graveolens</i> , selleri	4	<i>Misopates orontium</i> , kalvnos	12
<i>Arenaria leptocladus</i> , spådnarv	4	<i>Najas flexilis</i> , sjönajas	12
<i>Botrychium simplex</i> , dvärgläsbräken	5	<i>Nepeta cataria</i> , kattmynta	12
<i>Bromus commutatus</i> , brinklosta	5	<i>Orobanche minor</i> , klöversnyltrot	12
<i>Bromus lepidus</i> , finlosta	6	<i>Orobanche reticulata</i> , tistelsnyltrot	12
<i>Bromus racemosus</i> , ängslosta	6	<i>Parietaria officinalis</i> , väggört	13
<i>Camelina sativa</i> , oljedådra	6	<i>Polystichum braunii</i> , skuggbräken	13
<i>Campanula rapunculus</i> , rapunkelklocka	7	<i>Potamogeton trichoides</i> , knölnate	13
<i>Centaurea nigra</i> , svartklint	7	<i>Rorippa microphylla</i> , bäckfräne	13
<i>Chenopodium murale</i> , gatmålla	7	<i>Rosa agrestis</i> , åkerros	14
<i>Chenopodium vulvaria</i> , stinkmålla	8	<i>Rubus polyanthemus</i> , blomsterbjörnbär	14
<i>Chrysosplenium oppositifolia</i> , kustgullpudra	8	<i>Rubus pyramidalis</i> , pyramidbjörnbär	14
<i>Cirsium canum</i> , bantistel	8	<i>Sagina apetala</i> ssp. <i>apetala</i> , fältnarv	15
<i>Equisetum telmateia</i> , jättefräken	8	<i>Sagina apetala</i> ssp. <i>erecta</i> , hårnarv	15
<i>Euphrasia rostkoviana</i> ssp. <i>rostkoviana</i> , stor ögontröst	8	<i>Scutellaria minor</i> , småfrossört	15
<i>Filago vulgaris</i> , klotullört	9	<i>Senecio congestus</i> , kärmoeka	16
<i>Hordeum secalinum</i> , ängskorn	9	<i>Senecio erucifolius</i> , flikstånds	16
<i>Juncus anceps</i> , svarttåg	9	<i>Senecio integrifolius</i> , fältnocka	16
<i>Kickxia elatine</i> , spjutsporre	9	<i>Silvaum silaus</i> , ängssilja	17
<i>Koeleria macrantha</i> , fin tofsäxing	10	<i>Solanum villosum</i> ssp. <i>miniatum</i> , röd nattskatta	17
<i>Lathyrus sphaericus</i> , vårval	10	<i>Stachys officinalis</i> , humlesuga	18
		<i>Taraxacum austrinum</i> , sydmaskros	18

Acer campestre, naverlönn

Förekomsten vid Södra Lindholmen i Svedala kommun är den enda lokalen för vildväxande naverlönn i Sverige. Antalet "träd", 54 st, har varit detsamma alltsedan floraväktarverksamheten startade 1988. I själva verket rör det sig inte om 54 fristående träd utan om ca 10 mångstammiga individ som har vuxit fram som stubbskott efter en avverkning som ska ha skett 1927. Växtplatsen är en gränsvall mellan två fastigheter och var troligen ett skogsbryn fram till mitten av 1800-talet.

Markägarna känner till förekomsten och skyddar naverlönnen och dess växtplats. Svedala kommun har begärt att Länsstyrelsen ska förklara växtplatsen som naturminne.

Aconitum napellus, äkta stormhatt

Äkta stormhatt odlas sedan lång tid tillbaka och har påträffats som kvarstående och mer eller mindre tillfälligt förvildad på åtskilliga platser i Sverige. I Veberöd upptäcktes arten i ett alkärr på 1820-talet och i detta område fanns den kvar till in på 1960-talet. Det har även spekulerats i om växten skulle kunna vara ursprunglig på denna lokal.

1995 upptäcktes äkta stormhatt i ett igenväxande videkärr på Revingefältet, 2D 5a NV. Här är arten utan tvivel förvildad, troligen i sen tid, från en närliggande fd trädgård (i grannkoordinaten) där den fortfarande förekommer. 1997 kunde ett 100-tal exemplar räknas in i videkärret.

Aethusa cynapium ssp. *agrestis*, liten vildpersilja

Liten vildpersilja är mycket svårbestämd och därför ofta vansklig att skilja från småvuxna exemplar av den vanliga vildpersiljan och övergångsformer är troligen vanliga. Underarten har uppgivits från fler lokaler men bestämning av de insamlade beläggen har ännu inte kunnat bekräftas. Den kritiska taxonomin, tillsammans med de skiftande förutsättningarna för den att utvecklas på sina växtplatser, gör att det är svårt att avgöra hur vanlig eller ovanlig liten vildpersilja kan vara. Den senaste rapporten om liten vildpersilja härrör från 1995.

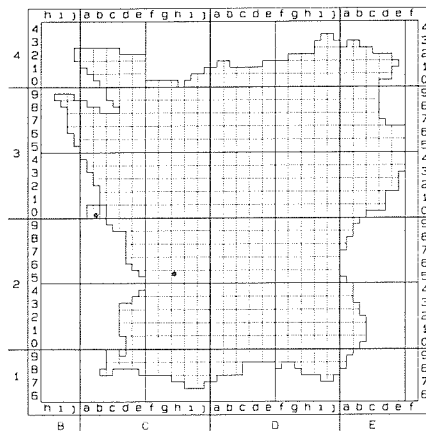
Ajuga genevensis, kritsuga

Kritsugan förefaller ha ökat något på sin lokal vid Kristianstad. 1998 kunde 270 blommande stänglar inräknas på den ca 10 m² stora växtplatsen. Lokalen är numera skyddad genom den kommunala detaljplanen där skötsel föreskrifter för markägaren finns inskrivna. Bl. a. ska växtplatsen slås en gång om året. Lokalen upptäcktes i början av 1990-talet och fyndet finns beskrivet i Medlemsbladet 1993:1. I Sverige är kritsugan numera endast känd från denna lokal, där den sannolikt inte är ursprunglig. Kritsugan hade sin sista spontana växtplats i landet vid Limhamn. Från denna lokal försvann den 1949.

Anthemis cotula, kamomillkulla

Kamomillkullan brukar årligen förekomma relativt rikligt på ruderatmark kring Kungsgården på Ven. Den senaste floraväktarrapporten från lokalen på Ven är emellertid från 1995 (något för sommarens Ven-besökare att ha i åtanke).

1998 upptäcktes ett jätteexemplar av kamomillkulla i ett orensat trädgårdsland i Lunds botaniska trädgård. Troligen är förekomsten av tillfällig karaktär men det ska bli intressant att se om den dyker upp på nytt. Arten är inte odlad i trädgården.

Apium graveolens, selleri

1981 upptäcktes ett rikt bestånd om 30 á 40 exemplar av selleri i öppen marsk vid en sandrevel på Falsterbohalvön. 1992 var växten åter försvunnen från denna lokal. Omkring 1 km från den förekomst som utplånades i början av 1990-talet, i närheten av hamnen i Skanör, upptäcktes i augusti 1996 selleri åter på en sandrevel. Då fanns här omkring 40 exemplar. 1997 fanns bara några få blommande individ och 1998 fanns överhuvudtaget inga spår av selleri på den nya lokalen. Dock är det ännu för tidigt att åter förklara selleri som försvunnen från Sverige. Fyndet av selleri finns beskrivet i Medlemsbladet 1997:3.

Arenaria leptoclados, spädnarv

Spädnarven förefaller minska i Falsterbo. En begynnande igenväxning av den grusväg som utgör dess växtplats är ett uppenbart hot. För att gynna denna lilla konkurrenssvaga art borde någon form av markbearbetning ske på lokalen. I annat fall kommer den troligen att vara försvunnen härifrån inom några få år.

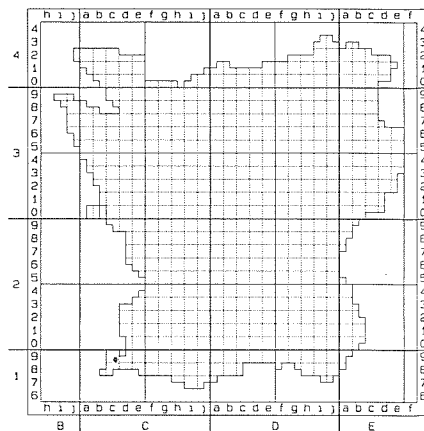
Ett belägg samlat på Spillepengen vid Malmö förefaller kunna vara spädnarv. Bestämningen har dock ännu inte kunnat bekräftas. I vårt land finns spädnarv endast i Skåne.

	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Falsterbo	ca 50 ex	ca 200 ex	ca 500 ex	ca 50 ex	ca 100 ex	ca 30 ex	ca 20 ex

Botrychium simplex, dvärglåsbräken

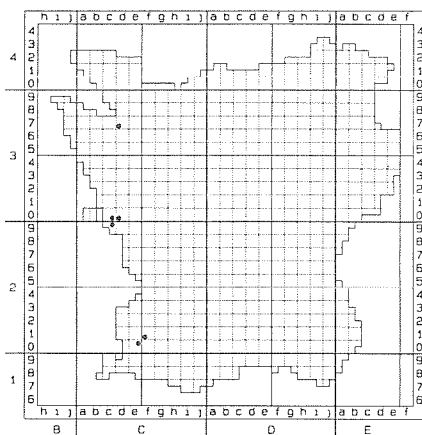
Dvärglåsbräken upptäcktes 1998 på Skanörs Ljung och detta är utan tvekan årets fynd i Skåne. På och invid en markväg på fuktheden kunde drygt 400 exemplar av den lilla ormbunksväxten räknas in. Det ska bli mycket intressant att under kommande år följa artens utveckling på den nya skånska lokalen.

I Skåne har dvärglåsbräken tidigare samlats på 4 platser; senast i Skälderviken i Barkåkra socken 1912-14. Under 1800-talet sågs den nära Krankesjön i Silvåkra, vid Köpingeåns utlopp i Ystad och vid Ivösjön. Dvärglåsbräken är en mycket ovanlig växt och har endast några få aktuella lokaler i Sverige.

Bromus commutatus, brinklosta

Antalet lokaler för brinklosta i Skåne fortsätter att öka. Från att endast ha varit känd från 2 lokaler vid Landskrona 1994 är den nu känd från sju lokaler i västra Skåne. 1997 samlades en *Bromus*, som senare blev bestämd till just brinklosta, i en åker/väggkant utanför Ängelholm. 1998 byggdes en cykelväg i väggkanten där brinklostan växer. Stora delar av beståndet kan ha gått förlorat genom detta anläggningsarbete. Den lokal för brinklosta som upptäcktes i Hököpinge 1995 har visat sig vara den rikaste för arten i Skåne. På lokalen vid Säby fd station går brinklostan alltmer tillbaka till följd av att ett väldigt bestånd av foderlosta tränger på.

	1994	1995	1996	1997	1998
2C0h NO		finns	-	>1000 strån	>1000 strån
2C1f SV, lok. 1			finns		enstaka strån sedda
2C1f SV, lok. 2			finns		
2C9c NO	100-tal strån	100-tal strån	ca 300 strån	75-tal strån	ca 200 strån
3C0c SO				ca 200 strån	ca 200 strån
3C0d SV	100-tal strån	ca 150al strån	< 50 strån	25 strån	20 klena strån
3C7d SV				finns	30-tal strån

Bromus lepidus, finlost

Den skånska förekomsten av finlost upptäcktes 1992 och fyndet finns närmare beskrivet i Medlemsbladet 1993:1. Sedan upptäcktsåret har arten ökat på den torra betesängen vid Veberöd.

	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Veberöd	25-tal strån	ca 200 strån	100-tals strån	3000 strån	>1000 strån	talrik, vackert blommande	ej besökt

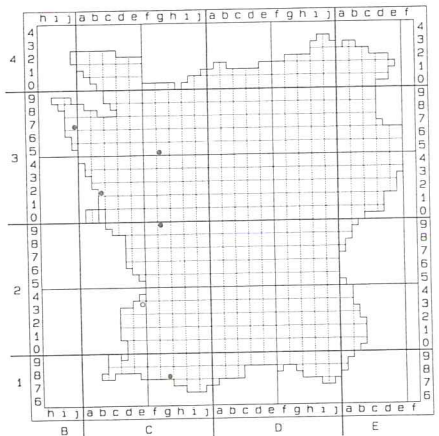
Bromus racemosus, ängslost

Det ursprungliga beståndet av ängslost på ängen i Ö. Vemmenhög förefaller ha försvunnit, troligen främst till följd av att brukaren spridit konstgödning på ängen. Det är därför glädjande att det bestånd som upptäcktes 1996 bakom en ridå av björkar på andra delen av slåtterängen har ökat. I år fanns här minst 300 strån av ängslost.

	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Ursprungliga beståndet	50-100 strån	>500 strån	ca 50 strån	50-60 strån	7 strån	4 strån	0 strån
Nya beståndet					50 strån	50-tal strån	>300 strån

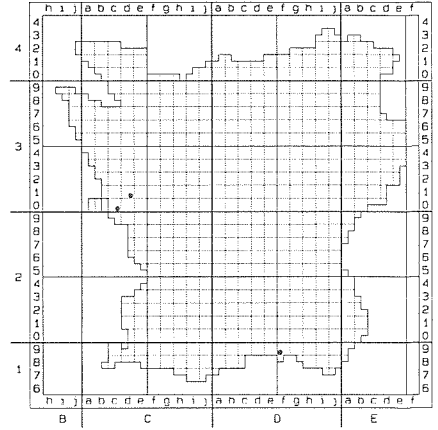
Camelina sativa, oljedådra

1997 påträffades oljedådra på tre olika lokaler i nordvästra Skåne. 1998 blev arten funnen på två nya lokaler: ett grustag vid Kvidinge i Åstorps kommun och på en strand vid Trelleborg. Oljedådra har varit föremål för provodling på flera platser i Skåne och detta är säkert orsaken till att arten börjat dyka upp de senaste åren. Alla förekomsterna kan troligen betraktas som tillfälliga.

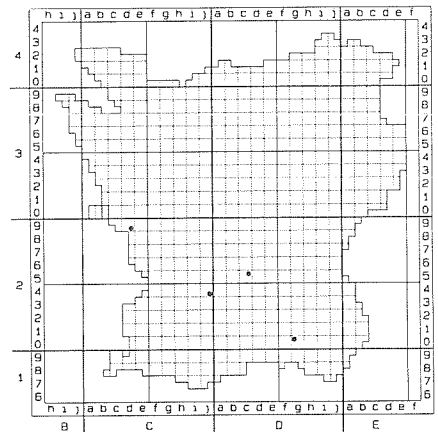
Campanula rapunculus, rapunkelklocka

Rapunkelklockan är sedan 1814 känd från Bälteberga i Ottarps socken där den förefaller ha en stabil förekomst. 1996 upptäcktes en ny förekomst på skräpmark inom Lv4:s område vid Ystads Sandskog. 1998 kunde 9 blommande stänglar räknas in på denna lokal. Rapunkelklockan finns även vid Säbyholm vid Landskrona. Här växer den på en äng som varit en fd försöksodling. Här är arten troligen ursprungligen odlad.

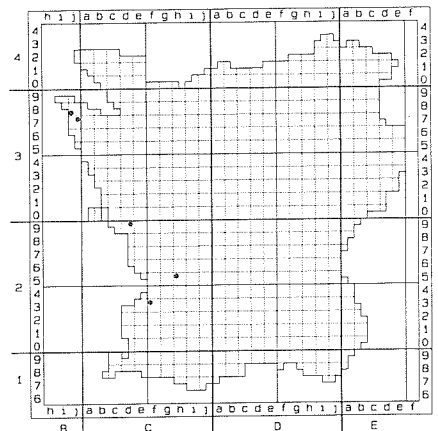
Centaurea nigra, svartklint

Svartklint är en i sen tid inkommen växt som sedan lång tid varit känd från två stabila förekomster i Skåne: en banvall i Bonderup och en torr väglänt i Högestad. På dessa två lokaler håller sig bestånden konstant kring 250 individ. 1997 blev svartklint samlad på en välgkant vid en planterad tallskog i Tofta socken vid Landskrona (2C9d SO) och 1998 upptäcktes två närbelägna lokaler i Öveds socken (2D5c NO). I den sistnämnda socknen fanns svartklingen i ett 10-tal exemplar i en torräng på en dikesslänt resp. 1 ex i en vägren.

Chenopodium murale, gatmålla

Gatmållan har blivit en allt ovanligare växt som under 1990-talet blivit funnen i Malmö, Lund, Landskrona och Höganäs. 1998 kunde 3 ex ses på lokalen nära Allhelgonakyrkan i Lund, medan den förekom betydligt rikligare i Botaniska trädgården: ca 40 ex som ogräs i växthus i trädgårdens nordvästra del och 12 ex på kompostjord i den sydöstra delen. I Höganäs upptäcktes 1997 ett 50-tal ex av gatmålla i en handelsträdgård i Strandbaden. 1998 fanns här omkring 100 ex. 1998 blev ytterligare en lokal funnen i Höganäs; ca 20 ex på ett jordgolv i ett äldre växthus vid Krapperup i Brunnby socken.

***Chenopodium vulvaria*, stinkmålla**

Stinkmållan är en av Skånes ovanligaste växter som nu endast är känd från Skanör och Falsterbo. I Malmö där den senast iaktogs 1995 kunde den inte återfinnas 1997. Några floraväktarrapporter om stinkmålla finns inte för 1998.

	1994	1995	1996	1997	1998
Skanör	25 + 4 ex	ca 15 + 10 ex	4 + 4 ex	25-tal + 30-tal ex	15 + 14 ex
Falsterbo	få ex	1 ex	16 ex	7 ex	2 ex
Malmö	1 ex	0 ex	-	0 ex	-

***Chrysosplenium oppositifolia*, kustgullpudra**

Kustgullpudra blev upptäckt som svensk art 1995 i Riseberga. Fyndet finns närmare beskrivet i Medlemsbladet 1995:2. Kustgullpudran växer i en källa på Söderåsens nord-slutning där den dominerar på ca 10 m² i källan och i dess utflöde. Troligen är hela beståndet en enda vegetativt förökad klon. Det är nu en ny markägaren till området och även denne har lovat att ta de hänsyn som kan behövas för att kustgullpudran även i framtiden ska trivas på sin enda kända svenska lokal. Närmast finns växten på södra Själland.

***Cirsium canum*, bantistel**

Bantisteln är en sentida invandrare i den svenska floran och är endast känd från ett dike invid en fd järnväg (nu cykelväg) i Bara. Växten insamlades första gången 1923. Sedan länsstyrelsen beslöt att förklara växtplatsen som naturminne den 15 juni 1994 tycks arten ha ökat och spridit sig. Nu finns ett kraftigt bestånd av bantistel på lokalen.

***Equisetum telmateia*, jättefräken**

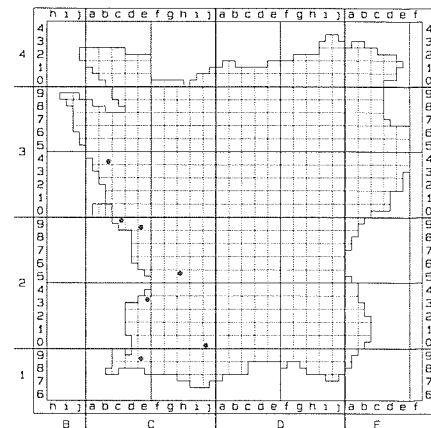
Jättefräken har en stor och livskraftig förekomst med många 100-tals individ vid Bäckviken på Ven. Växten för däremot en tyngande tillvaro på lokalen vid Ålabodarna i Glumslöv. Jättefräken blev 1993 funnen på en ny lokal i Allerum. Här har den årligen kunnat ses i 20-30 ex.

***Euphrasia rostkoviana* ssp. *rostkoviana*, stor ögontröst**

Stor ögontröst har under 1990-talet noterats på 8 lokaler i Skåne. Då inga floraväktarrapporter om stor ögontröst kommit in för 1998 är stor ögontröst en art som borde prioriteras i floraväktarbetet 1999. Inte minst då arten på de flesta lokalerna tycks ha minskat under de år floraväktarna kontrollerat växtplatserna.

Filago vulgaris, klotullört

Klotullört uppträder i Skåne på starkt kulturpåverkade ståndorter som ruderatmarker, trädesåkrar och gamla grustag. Från att tid efter annan ha betraktats som mer eller mindre försvunnen från landskapet har det varit glädjande att den blivit funnen på sex nya lokaler under 1990-talet. 1998 upptäcktes en ny rik lokal vid Väla utanför Helsingborg. Här kunde ca 300 individ räknas in på en grusvall (uppkastad för ca 10 år sedan). 1998 noterades arten med ett 50-tal individ på lokalen vid Wallenbergslaboratoriet i Lund och med 12 individ på lokalen i Gärdslöv.

Hordeum secalinum, ängskorn

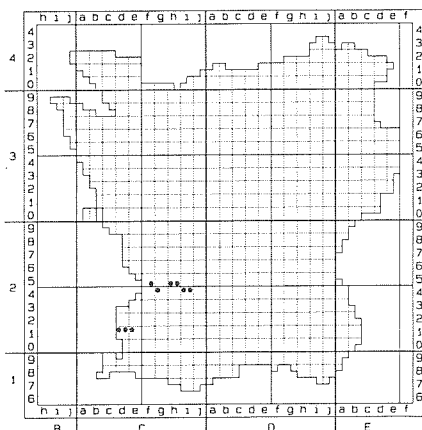
Ängskornet är en av de ovanligaste växterna i Sverige och förekommer numera som spontan endast på några närbelägna lokaler vid Foteviken i St. Hammar samt på strandängarna vid Löddeåns mynning. Från ängarna vid Saxåns mynning försvann ängskornet 1989, men förekommer åter här efter att ha blivit insädd 1992 (med material från den ursprungliga lokalen).

Juncus anceps, svarttåg

Svarttåg är i Sverige endast känd från tre skånska lokaler: Dagstorp, St. Harrie och Silvåkra. Några floraväktarrapporter om arten har inte influit för 1998.

Kickxia elatine, spjutsporre

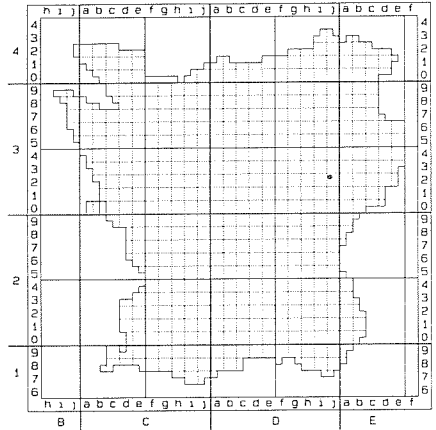
Liksom många andra ettåriga växter som är knutna till kulturmark som åkrar, trädor och ruderatmarker, är det svårt att få ett riktigt grepp om spjutsporrrens aktuella status. Dock är den utan tvekan numera ett mycket ovanligt ogräs, som under 1990-talet endast iakttagits på ett fåtal platser i sydvästra Skåne. Flera av lokalerna finns i V. Klagstorp söder om Malmö, men spjutsporren har även aktuella förekomster i Uppåkra, Lund, Dalby och Lomma. 1998 upptäcktes arten på en ny lokal i den södra utkanten av Lund. Här var spjutsporren ställvis marktäckande längs ca 50 meter av en åker.

Koeleria macrantha, fin tofsäxing

Fin tofsäxing är från början inkommen som förorening i importerat gräsfrö, främst från Frankrike. Detta gräs har alltid varit en stor raritet i Sverige och mellan 1930 och 1996 har den endast varit känd från 5 lokaler i landet. Senast blev den sedd i en gräsmatta i Lunds botaniska trädgård 1980.

1997 upptäcktes fin tofsäxing på en ny lokal vid Kristianstad där den växer på en kalkrik äng tillsammans med bl. a. luddfingerört *Potentilla heptaphylla*, älvväxing *Sesleria caerulea*, luddstarr *Carex tomentosa* och raklosta *Bromus erectus*. Upptäcktsåret blommade fin tofsäxing med ca 40 ax medan endast 9 blommande ax kunde upptäckas 1998. I den kommunala detaljplanen är den nya lokalen planerad att bli skyddad och få en skötsel som är anpassad för fin tofsäxing och andra ovanliga arter som växer här.

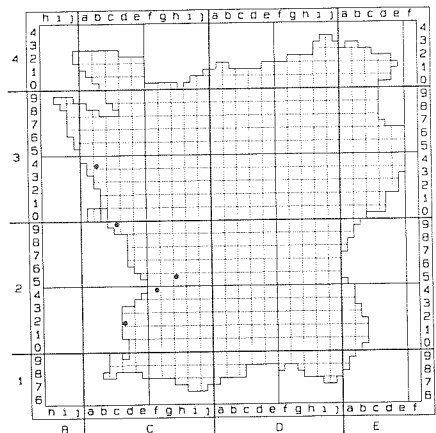
Lathyrus sphaericus, vårvial

Vårvialen blommar årligen i ett varierande antal individ på sin solvarma klipphylla på Kullaberg. Arten finns även i golfbaneruffen vid Kullagården dit den anses ha kommit med vickerfrö på 1950-talet.

	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Solvik	33 ex	93 ex	74 ex	75 ex	ej räknad	52 ex	346 ex	58 ex	21 ex	ej räknad

Leontodon taraxacoides, strimfibbla

Strimfibblan har fem aktuella förekomster i Skåne: Helsingborg (där den förekommer med tre delpopulationer), Lund (möjligen försvunnen pga anläggningsarbeten), Landskrona (känd sedan 1941, återupptäckt 1994), Bunkeflo (upptäckt 1996) samt en lokal som upptäcktes i Alnarp 1997. På den sistnämnda lokalen förekommer strimfibblan ganska rikligt i en gräsmatta.

Luronium natans, flytsvalting

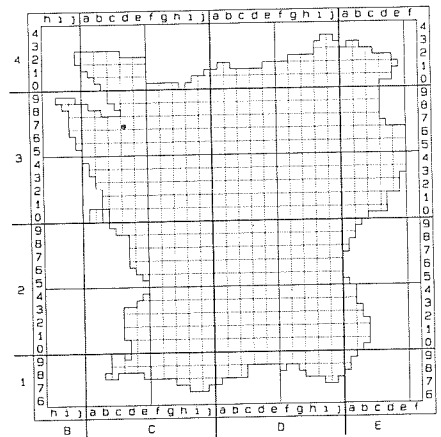
Flytsvaltingen förekommer i Sverige på en lokal i Halland och i fyra närbelägna strandgölar i Västra Karup. Artens aktuella status och dess ekologi finns noggrant redovisad i Medlemsbladet 1995:2. Här framkommer bl. a. att flytsvaltingen är tämligen konkurrenssvag och gärna etablerar sig på mera öppen mark, där vegetationen inte är sluten utan ständigt påverkas av betning och tramp. Om flytsvaltingen skall finnas kvar på sina växtplatser i framtiden är det viktigt att betet av nötkreatur fortsätter och i vissa partier till och med utökas. 1997 hade flytsvaltingen en ganska rik blomning i Skåne

Melilotus dentata, strandsötväppling

Strandsötväppling beskrevs som egen art 1802 och upptäcktes som svensk art några år senare (1814). Sammanlagt har den noterats på omkring 15 lokaler utmed den skånska Öresundskusten, från Stora Hammar i söder till Härslöv i norr. Den försvann från flera lokaler redan under 1800-talet och den negativa utvecklingen har fortsatt under detta sekel. Idag är strandsötväppling mycket ovanlig och har endast fyra kända förekomster. Vid Gässie växte 1998 ca 150 ex längs vägen vid P-platsen + 100-tals utanför. Även vid Barsebäck blommande flera 100 ex av strandsötväppling detta år.

Mentha x gentilis, ädelmynta

Ädelmyntan är åter medlem av den skånska floran! Hösten 1998 blev den funnen på en stor komposthög för trädgårdsavfall på Ängelholms kommunala avfallstipp i Höja socken. Biotopen är av det föränderliga slaget och det är väl troligt att fyndet endast kommer att vara av tillfällig karaktär av den händelse växten inte flyttas till en mera skyddad plats i närheten. Före 1998, sågs ädelmyntan senast i mitten av 1980-talet då den växte på en jordbrukstipp i Fjälkestads socken. Denna lokal spolierades genom att några halmbalar tippades på växtplatsen.

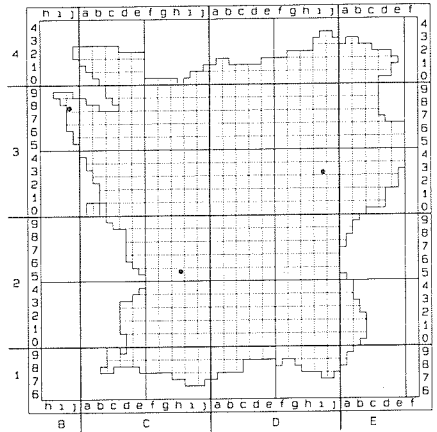
Minuartia viscosa, sandnörel

Sandnörel har under årens lopp blivit funnen på ca 50 lokaler i Skåne, i huvudsak i Vombsänkan och i landskapets östra delar. De senaste decennierna har den dock endast varit årsviss inom ett mycket begränsat område vid Lyngsjö i Kristianstads kommun. 1998 fanns sandnöreln fläckvis rikligt, sammantaget 1000-tals ex, på denna lokal.

Misopates orontium, kalvnos

Kalvnosen betraktades som försvunnen från Skåne då den 1995 blev återfunnen på en lokal i Brunnby där den tidigare iakttagits 1985-1990. 1998 fanns 50 ex i den fd potatisodlingen. Samma år dök flera ex av kalvnos upp som ogräs i en trädgårdsrabatt i Färlövs socken utanför Kristianstad. Den förefaller inte vara odlad i omgivningarna.

Kalvnos finns även i flera landskap i södra Sverige. Från att ha blivit mycket ovanlig som åkerogräs, har kalvnos börjat etablera sig längs vägar och järnvägar.

Najas flexilis, sjönajas

I Medlemsbladet 1996:3 rapporteras om det sensationella fyndet av sjönajas i Hammarsjön, 3E 0a NV, sommaren 1996. Undersökningar 1997 och 1998 visar att arten finns rikligt på flera ställen i den södra delen av Hammarsjön. Sjönajas är en av Sveriges ovanligaste växter. Förutom fynden i Hammarsjön har den senast varit sedd i en sjö i Södermanland 1988.

Nepeta cataria, kattmynta

Kattmyntan är ursprunglig i Sydeuropa och Mindre Asien. Den odlades förr som medicinalväxt, främst för att den ansågs lugnande på nervsystemet och befordrade matsmältningen. Numera påträffas den sällsynt förvildad på avstjälpningsplatser, vid gårdar och annan liknande kulturmark. Under 1990-talet har den noterats från sammanlagt 14 lokaler i Skåne.

Orobanche minor, klöversnyltrot

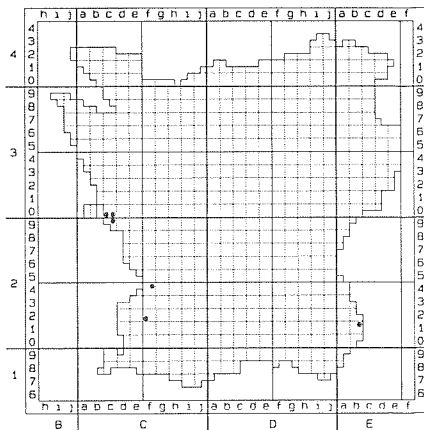
Klöversnyltrot är endast känd från tre lokaler i Skåne, dit den anses ha kommit tillsammans med klöverfrö. 1998 visade sig ett ex på lokalen i Håslöv, men inget enda på lokalen vid Vinninge i Hyby. Så det var med andra ord omvända roller i förhållande till 1997.

Orobanche reticulata, tistelsnyltrot

Tistelsnyltrotten blev så sent som 1974 medlem av den skånska floran. Detta år blev den funnen på några närbelägna platser i Rövarekulans naturreservat i Gudmuntorp där den parasiterar på kåltistel, *Cirsium oleraceum*. Här brukar den årligen kunna räknas i något 100-tal exemplar. 1998 kunde 121 ex noteras. Tistelsnyltrotten finns även insädd/inplanterad i Ask och i Västra Vram. Förutom i Skåne finns arten spontan i Västergötland på omkring fyra lokaler.

Parietaria officinalis, väggört

Väggört har tidigare odlats som läkeväxt och förekommer som kvarstående eller förvildad i vårt land. Den växer på kväverik, frisk kulturmark vid gator och murar, i gamla trädgårdar och parker samt på avfallsplatser. I Simrishamn, där den första gången noterades 1832, har den sina stabilaste förekomster och finns fortfarande kvar på flera närliggande lokaler på bakgårdar och i rabatter. Under 1990-talet har väggört även noterats i Malmö, parken i Alnarp och på två lokaler i Landskrona. Den senaste lokalen upptäcktes norr om Borstahusens camping i odlad lövblandskog 1998.

Polystichum braunii, skuggbräken

Skuggbräken finns på två närbelägna platser i Skärälidsravinen i Konga. 1995 kunde endast 11 + 2 exemplar av arten räknas in, vilket är betydligt lägre än tidigare rapporter givet vid handen. 1998 noterades 8 exemplar vid huvudförekomsten, i övrigt förgäves eftersökt. Den negativa trenden tycks dessvärre fortsätta! I Rya, där skuggbräken upptäcktes i 1 exemplar 1986, lossnade plantan 1995 från klippspringan den växte i och den är sedan dess utgången från lokalen.

Potamogeton trichoides, knölnate

I Medlemsbladet 1996:3 rapporterades om det glädjande återfyndet av knölnate i dammen i Östra Tommarp där den första gången blev funnen 1926 men ej setts till sedan början av 1980-talet. Återfyndet är utan tvekan ett resultat av att de träd som beskuggade dammen röjdes bort våren 1996 och att knölnaten genom ökat ljusinflöde åter kunnat "blomma" upp.

Förutom i den sydöstska dammen, finns knölnate på ca 10 närbelägna lokaler i Göteborgsområdet.

Rorippa microphylla, bäckfräne

Bäckfräne förekommer i Sverige på tre närbelägna platser invid Sularpsbäcken i Södra Sandby och Hardeberga. Arten växer i ängsmark både inom och utanför naturreservatet Fågelsångsdalen. Beståndet NV Annelundsgården hotas av igenväxning p g a för lågt betetryck, medan inga exemplar av bäckfräne har setts till SV Annelundsgården de senaste två åren till följd av att vegetationen på ängen och i bäcken slagits alltför hårt. Förhållanden som snarast borde ändras för att säkerställa artens fortbestånd på lokalen!

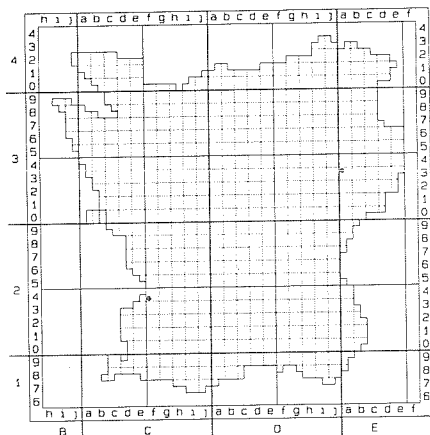
Tabell över bäckfränens lokaler i Skåne 1989-1998

	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
SV Annelunds- gården							90 ex	70 ex	0 ex	0 ex
NV Annelunds- gården	S:a 84 ex	S:a 69 ex	S:a 17 ex	S:a 52 ex	S:a 118 ex	S:a 102 ex	120 ex	30 ex	6 ex	9 ex
NO Annelunds- gården. NR							55 ex	20 ex	65 ex	50 ex

Rosa agrestis, åkerros

Åkerrosen finns fortfarande kvar i sitt enda exemplar i Österslöv. Liksom tidigare är busken starkt hotad då schaktmassorna från igenfyllnaden av det gamla kalkbrottet nu når ända fram till rosen. Även om markägaren nu förefaller ha avslutat utfyllnadsarbetet kan busken lätt skadas av nedrasande stenar och jord.

I den förra årsrapporten meddelades det sensationella fyndet av åkerros på utfyllnadsmark i Malmö hamn. I fjor kunde antalet ex räknas: här finns 1 stor och 2 mindre buskar samt ett flertal "fröplantor".

Rubus polyanthemos, blomsterbjörnbär

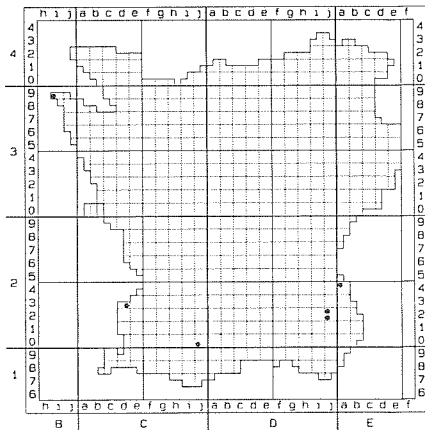
Blomsterbjörnbär finns i Sverige endast på några platser i nordvästra Skåne, förutom att den är tillfälligt inkommen med timmer på en lokal i Värmland. I och kring Mölle i Brunnby har arten många och livskraftiga bestånd. Blomsterbjörnbär finns dessutom i Farhult och på Hallands Väderö i Torekov. Blomsterbjörnbär finns närmast på norra Själland; lokaler som väl ansluter till de skånska förekomsterna.

Rubus pyramidalis, pyramidbjörnbär

Liksom föregående art finns pyramidbjörnbäret i Sverige endast i nordvästra Skåne och på en tillfällig timmerlokal i Värmland. I Farhult finns arten på tre dellokaler om vardera ca 10 m². Den växer här i skogsgläntor och under större ekar vid ett skogsbryn. Förekomsterna vid Farhult härrör från inplantering från en numera utgången lokal i Väsby. Liksom blomsterbjörnbär finns även pyramidbjörnbär närmast på norra Själland.

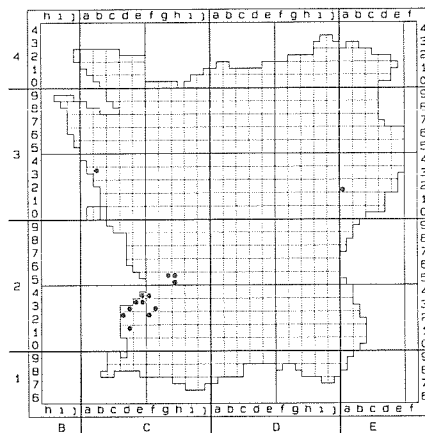
Sagina apetala ssp. *apetala*, fältnarv

Fältnarv har blivit funnen på omkring 20 lokaler i Skåne, huvudsakligen i kustnära trakter i de södra och sydöstra delarna av landskapet. Idag är den känd från 5 lokaler. På Kullaberg i Brunnby och vid Stenshuvud i Södra Mellby har växten funnits under lång tid, medan en ny förekomst för fältnarv upptäcktes 1990 vid Listarum i Smedstorp socken (inom 2 kartkvadranter). 1995 upptäcktes en ny lokal vid Limhamn i Malmö och 1996 tillkom en i Gärdslov (lokalen för klotullört). Här fanns fältnarven rikligt på ca 1 m² i det f d grustaget.

Sagina apetala ssp. *erecta*, hårnarv

Från att i Sverige senast ha varit sedd i Maglehem 1956, gjordes 1994 de uppseendeväckande fynden av hårnarv på flera ställen i Malmö och i Lund. I det senaste Medlemsbladet berättades om ett rikt fynd av hårnarv i Kristianstad. Dessutom tillkom ifjol en ny lokal i Malmö. Antalet kända lokaler har med andra ord växt för varje år och hårnarv är nu känd från 11 lokaler i Malmö, 4 lokaler i Lund samt 1 i Helsingborg resp. Kristianstad. Många av förekomsterna har varit mycket individuella.

Scutellaria minor, småfrossört

Småfrossört upptäcktes så sent som 1944 i Västra Karup i nordvästra Skåne. Här finns arten på ett antal närbelägna platser utmed havet strax söder om Torekov. Småfrossört växer på näringsfattig torvmark intill små kärr och gölar på öppna fuktledar. Området, som är naturreservat, hävdas väl och arten förefaller inte ha minskat under senare år, även om antalet blommande individ varierar starkt från år till år. Det är viktigt att ett lämpligt betestryck bibehålls som gynnar småfrossörten och alla andra ovanliga växter som finns på dess växtplatser. Då det gått några år sedan småfrossörten lokaler kontrollerades, känns det angeläget att så sker under 1999.

Senecio congestus, kärnrocka

Kärnrockan har sin enda livskraftiga förekomst i Sverige vid Levrasjön i Ivetofta. 1996 kunde drygt 1000 blommande stänglar räknas in längs en knapp kilometer av sjöstranden. 1998 var området hårt betat och endast få exemplar kunde noteras. Kärnrockan växer nästan uteslutande i den "blå bård" som skapas av betesdjuren. Där djuren inte har möjlighet att beta ut i sjön blir vassarna täta och kärnrockan uteblir. På den lilla lokalen i Hyby eftersöktes kärnrockan inte 1998. I Öja mosse vid Ystad sågs arten senast 1991.

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Levrasjön	>1000 ex	-	>150 ex	>200 ex	-	>200 ex	rikligt	-	>1000 ex	flera rika bestånd	få ex
Hyby	-	10 ex	2 ex	0 ex	0 ex	1 ex	ca 50 ex	0 ex	1 ex	3 ex	-
Öja	36 ex	48 ex	2 ex	5 ex	0 ex	0 ex	0 ex	0 ex	-	-	-

Senecio erucifolius, flikstånds

Flikstånds har varit känd från omkring 15 lokaler i sydvästra Skåne. Arten har gått starkt tillbaka och är numera endast känd från 2 närbelägna lokaler i Vellinge kommun. Flikstånds har sina normala växtmiljöer på kalkrika torrängar och skogsbyn. I Sverige växer flikstånds numera endast kvar i sekundära, kulturskapade miljöer som åkerrenar och vägkanter. Lokalen vid Kungstorp är starkt hotad av ett planerat motorvägsbygge. Dock arbetar man från myndigheternas sida på att försöka rädda så mycket som möjligt av förekomsten vid den kommande exploateringen. På lokalen i Håstad nordost om Stångby sågs arten senast 1991.

	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Kungstorp	1200	1300	1250	2500	1100	2000	1750	2000	2150	2600
Håslöv	550	450	670	260	530	275	110	95	125	80
Håstad	150	8	2	0	0	0	0	-	-	0

Senecio integrifolius, fältnocka

Fältnocka har tidigare varit känd från ett 20-tal lokaler i Skånes kalktrakter, men har försvunnit från många av dessa. Exempelvis är den sedan lång tid tillbaka utgången i västra Skåne. Idag finns den kvar på 7 lokaler i nordöstra och sydöstra Skåne. Fältnockan har gått mycket kraftigt tillbaka i Skåne. 1994 kunde över 2500 blommande individ ses på de skånska lokalerna, 1998 färre än 200. Ett annat exempel: På Tosteberga ängar där fältnockan för ca 20 år sedan fanns i 1000-tals ex, kunde endast 12 blommande individ noteras i fjor. Artens utsatta situation har gjort att Naturvårdsverket håller på att ta fram ett åtgärdsprogram för fältnockan. Förhoppningsvis kommer åtgärder som riktat bete genom fällindelning, återinplantering etc kunna vända den negativa trenden för fältnockan.

Tabell över de skånska lokalerna för fältnocka

	1992	1994	1997	1998
Benestad	50 ex	20 ex	22 ex	62 ex
Hobjär (Kverrestad)	ca 150 ex	47 ex	4 ex	4 ex
Tosteberga (Trolle-Ljungby)	fåtal	213 ex	25 ex	12 ex
Åby (Ivetofta)	0 ex	0 ex	1 ex + blommande inplanterade ex	ej noterad
Edenryd (Ivetofta)	496 ex	664 ex	10 + ? (överbetat)	4 + 2 ex
Grödby, 3 bestånd (Ivetofta)	406 ex	362 ex	135 ex	65 ex
Råby (Ivetofta)	556 ex	1241 ex	199 ex	32 ex
Lövhall (Österslöv)	6 ex	0 ex	3 spontana ex + många blommande inplanterade ex	0 spontana ex, 1 blommande inplanterat ex

Silaum silaus, ängssilja

Ängssilja har sin enda växtplats i Norden på en fridlyst vall mellan två åkrar i Östra Vemmenhög. På denna vall är ängssiljan känd sedan åtminstone 1932, från området sedan 1805. Växtplatsen sköts genom årlig slåtter och röjning av buskar. Under de två senaste decennierna har antalet individ varierat mellan 11 och 21. 1991 planterades ett antal exemplar av ängssilja ut på vallen och på några andra närbelägna platser. 1996 fanns här 61 individ, varav 17 blommande, av dessa inplanterade ängssiljor.

	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Naturminnet i Hörte	20	20	13	11	12	12	14	14	15	finns

Solanum villosum ssp. *miniatum*, röd nattskatta

Röd nattskatta betraktas i den senaste rödlistan som försvunnen som bofast/naturaliserad art. I Halland och i västra Skåne har den tidigare förekommit som bofast havsstrandväxt. Den har även blivit funnen som en tillfällig ruderväxt i många landskap norrut till Västerbotten. I Sverige gjordes den första insamlingen på en havsstrand i Halland 1814. De flesta fynd av röd nattskatta gjordes under 1800-talet och början av 1900-talet.

På en jordhögd i ett orensat trädgårdsland vid östra grinden till Botaniska trädgården i Lund växte 1998 ett individ av röd nattskatta. Hur den kommit hit är oklart, men arten förefaller åtminstone inte vara odlad i trädgården. På sin höjd kan väl det aktuella fyndet betraktas som tillfälligt adventivt. Dock är Lund en av de platser där röd nattskatta senast samlades i landet: koloniträdgårdar vid Vegagatan 1954-58 och vid Hardebergajärnvägen nära Vipeholm 1958.

Stachys officinalis, humlesuga

På lokalen på Kungsmarken i Södra Sandby är situationen för humlesuga densamma som närmast föregående år, dvs tillfredsställande. Från de 4 lokalerna i Eslövs kommun har inga rapporter inkommit för 1997 eller 1998. Naturvårdskretsen i Eslöv har engagerat sig kraftigt för bevarandet av humlesugan och sköter flera av dessa lokalerna genom årlig slåtter etc. 1994 hittades 16 exemplar av humlesuga på en skogsväggkant vid Axelvold i Svalöv. 1998 kunde endast 2 exemplar noteras här. Lokalen ligger långt från bebyggelse och är troligen spontan.

Taraxacum austrinum, sydmaskros

Sydmaskros är en strandmaskros, *Taraxacum* sect. *Palustria*, som har sin enda svenska växtplats på en betad strandäng i Åhus. 1991 fanns här 18 fertila, samt några sterila individ på lokalen. 1997 uppgick antalet individ till 24. Arten finns närmast i Danmark där den förekommer mycket sällsynt på sydvästra Själland.

Inventeringsläger på Österlen, 4-9 juli 1999

Tillhör du de som glömt anmäla dig till sommarens inventeringsläger? Nåväl, ännu är det inte för sent!

Sommaren 1999 kommer inventeringslägret åter att förläggas till Tomelilla. I denna trakt finns åtskilliga ekonomiska kartblad som är helt obokade/oinventerade och under veckan kommer vi att arbeta efter principen att inventera minst en småruta i så många storrutor som möjligt; allt för att få en så god täckning som möjligt inför den kommande atlasen. Trakten av Tomelilla som är välkänt för sin rika natur och en omväxlande och spännande flora kan utlovas.

Liksom sommaren 1997 bor vi på Österlens folkhögskola i Tomelilla, som erbjuder en god förläggning i enkel- eller dubbelrum. Logikostnaderna kommer projektet att stå för men kostfrågan får du själv lösa (möjlighet till självhushåll finns på skolan). Liksom tidigare år inventerar vi i smågrupper under dagarna. Du som inte inventerat så mycket, kommer då att ha möjlighet att följa med en mera erfaren inventerare. På kvällarna träffas vi och diskuterar dagens fynd och får hjälp med svårbestämda växter.

Då antalet platser kommer att vara begränsat, gör du klokt i att anmäla dig till sommarens inventeringsläger så snart som möjligt. Du är välkommen även om du inte har möjlighet att vara med alla dagarna (även om logiplatserna i första hand kommer att erbjudas de som stannar hela veckan). Anmälan gör du till Kjell-Arne Olsson, tel. 044-22 60 24.

Sårbara arter, hotkategori 2

Sårbar - Arter (taxa) vars överlevnad inte är säkerställd på längre sikt. Innefattar bl. a. arter med allvarlig tillbakagång i numerär eller geografisk utbredning och som möjligen snart kan komma att behöva föras till kategorin Akut hotade.

Renkavle *Alopecurus myosuroides*, stor sandlilja *Anthericum liliago*, taggkörvel *Anthriscus caucalis*, renlost *Bromus arvensis*, grusnejlika *Gypsophila muralis*, pipstakra *Oenanthe fistulosa* och dvärgseradella *Ornithopus perpusillus* är några av de sårbara arter som blev funna på många nya lokaler i Skåne under 1998.

Antalet svenska sårbara kärlväxter i Skåne uppgår idag till 63 taxa. Råglost *Bromus secalinus* har tillkommit. Kvarnvicker *Vicia villosa* ssp. *varia* har i denna årsrapport separerats från luddvicker *Vicia villosa* ssp. *villosa* (enligt rödlistan är det arten *Vicia villosa* som är upptagen som en sårbar växt).

<i>Agrostemma githago</i> , klätt	20	<i>Isolepis setacea</i> , borstsäv	31
<i>Allium carinatum</i> , rosenlök	20	<i>Juncus capitatus</i> , huvudtåg	31
<i>Alopecurus myosuroides</i> , renkavle	20	<i>Lathyrus tuberosus</i> , knölvial	31
<i>Anthericum liliago</i> , stor sandlilja	21	<i>Lavatera thuringiaca</i> , gråmalva	32
<i>Anthriscus caucalis</i> , taggkörvel	21	<i>Liparis loeselii</i> , gulyxne	32
<i>Anthriscus cerefolium</i> , dansk körvel	21	<i>Luzula sylvatica</i> , storfryle	32
<i>Apium inundatum</i> , krypfloka	22	<i>Lysimachia nemorum</i> , skogslysing	32
<i>Arnoseris minima</i> , klubbfibbla	22	<i>Malva pusilla</i> , vit kattost	33
<i>Astragalus arenarius</i> , sandvedel	22	<i>Medicago minima</i> , sandlusern	33
<i>Botrychium matricariifolium</i> , rutläsbräken	23	<i>Montia arvensis</i> , vårkällört	33
<i>Bromus arvensis</i> , renlost	23	<i>Oenanthe fistulosa</i> , pipstakra	33
<i>Bromus secalinus</i> , renlost	23	<i>Ononis campestris</i> , busktörne	34
<i>Cardamine parviflora</i> , strandbräsma	24	<i>Ornithopus perpusillus</i> , dvärgseradella	34
<i>Carex maritima</i> , bågstarr	24	<i>Orobancha elatior</i> , klintsnyltrot	34
<i>Centaureum erythraea</i> var. <i>erythraea</i> , flockarun	24	<i>Petrorhagia saxifraga</i> , klippnejlika	34
<i>Cerastium brachypetalum</i> , raggarrv	25	<i>Pilularia globulifera</i> , klotgräs	35
<i>Cuscuta epithymum</i> , ljungsnärja	25	<i>Pimpinella major</i> , stor bockrot	35
<i>Dianthus armeria</i> , knippnejlika	25	<i>Polysticum aculeatum</i> , uddbräken	35
<i>Dianthus superbus</i> , praktnejlika	26	<i>Potamogeton acutifolius</i> , spetsnate	35
<i>Erucastrum gallicum</i> , kålsenap	26	<i>Potentilla sterilis</i> , smultronfingerört	36
<i>Euphorbia exigua</i> , småtörel	26	<i>Pulmonaria angustifolia</i> , smalbladig lungört	36
<i>Falcaria vulgaris</i> , skärblad	26	<i>Ranunculus arvensis</i> , åkerranunkel	36
<i>Gagea arvensis</i> , luddvårlök	27	<i>Ranunculus fluitans</i> , jättemöja	36
<i>Geranium palustre</i> , kärnäva	28	<i>Rorippa nasturtium-aquaticum</i> , källfräne	37
<i>Geranium phaeum</i> , brunnäva	28	<i>Salvia verticillata</i> , kranssalvia	37
<i>Gypsophila muralis</i> , grusnejlika	28	<i>Valerianella dentata</i> , sommarklynne	37
<i>Herminium monorchis</i> , honungsblomster	29	<i>Verbascum densiflorum</i> , ölandskungsljus	38
<i>Hieracium caespitosum</i> , ängsfibbla	29	<i>Verbascum lychnitis</i> , grenigt kungsljus	38
<i>Holosteum umbellatum</i> , fågelarv	29	<i>Vicia villosa</i> ssp. <i>varia</i> , kvarnvicker	38
<i>Hypericum humifusum</i> , dvärgjohannesört	30	<i>Vicia villosa</i> ssp. <i>villosa</i> , luddvicker	39
<i>Iris spuria</i> , dansk iris	30	<i>Viola uliginosa</i> , sumpviol	39
		<i>Vulpia bromoides</i> , ekorrsvingel	39

Agrostemma githago, klätt

Under det senaste decenniet har det blivit populärt att så in klätt i vägslänter och på likande biotoper. Så har skett på ett 20-tal platser, främst i södra och sydvästra Skåne. På de flesta ställen där växten blivit insådd har den visat sig vara kortlivad. Klätt är även föremål för odling i allmogeaåkrar etc.

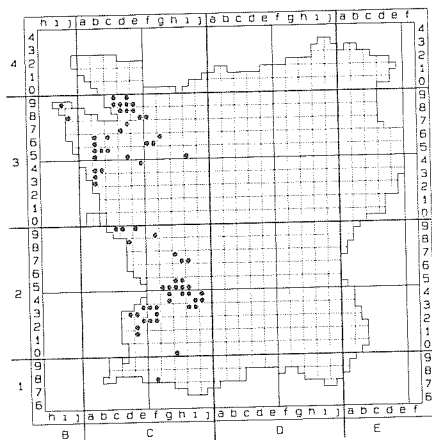
Genom alla odlingsförsök är det ofta svårt att avgöra om de förekomster som rapporteras är spontana eller inte. Det står dock klart att klätt, som spontan/naturaliserad, numera är en mycket ovanlig växt i Skåne.

Allium carinatum, rosenlök

I Sverige är rosenlök endast känd som ursprunglig från Skåne där den blivit funnen på sammanlagt omkring 30 lokaler. På en del av dessa har växten troligen kommit in som förorening i utländskt gräsfrö, medan den på andra betraktats som ursprunglig. På mera naturliga lokaler växer rosenlök på torrängar, i snårig buskmark och på klipphyllor. Som gräsfröinkomling förekommer den i parker, i vägkanter och på banvallar. Under 1990-talet har rosenlök noterats på 17 lokaler. Av dessa är den från början medvetet införd på 5-6 lokaler.

Alopecurus myosuroides, renkavle

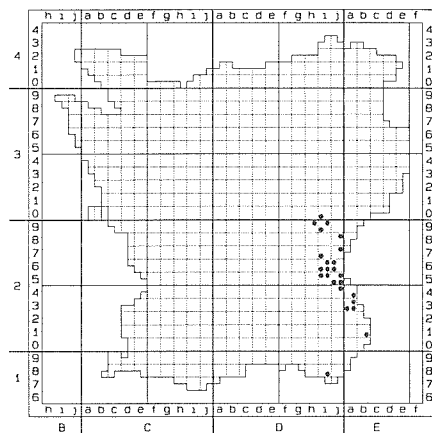
Renkavle, som är ursprunglig i medelhavsområdet, har som tillfällig växt blivit funnen i många landskap norrut till Västerbotten. Som ett mera bofast ogräs är den idag känd från Skåne, Öland och Gotland. Under senare år förefaller renkavle ha ökat mycket kraftigt i västra Skåne. Sedan floraväktarverksamheten startade för 10 år sedan har arten noterats från 95 lokaler varav 48 är nytillkomna de senaste två åren. På många av dessa förekommer arten mycket rikligt (ofta rapporteras att den uppträder i 1000-tals individ) och förefaller vara ett "svårt" åkerogräs i en del trakter. Renkavle är en ettårig art som förekommer på kraftigt kulturpåverkad mark som åkrar, vägrenar och ruderatmarker.

Anthericum liliago, stor sandlilja

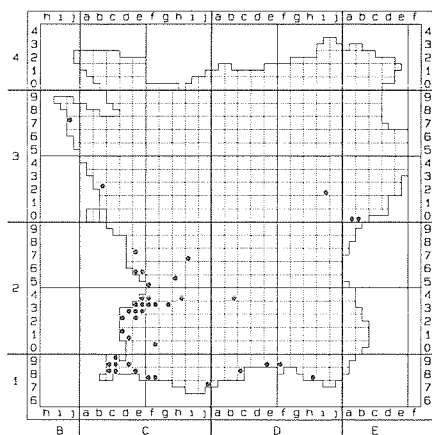
Stor sandlilja växer på kalkhaltiga, sandiga marker i den östra delen av landskapet. Genom det pågående inventeringsarbetet har åtskilliga lokaler för stor sandlilja tillkommit under de senaste åren. För närvarande är arten känd från omkring 40 lokaler från Backåkra i söder till Lyngsjö i norr. Fortfarande förekommer den rikligt på exempelvis Kiviks marknadsplats, Vitemölla strandbackar och strandbackarna norr om Vik. Här kan den årligen ses i 1000-tals blommande individ.

Även om stor sandlilja, genom sitt kraftiga rotsystem, har möjlighet att överleva lång tid i t. ex. glesa tallskogar, är igenväxning till följd av minskad hävd ett allvarligt hot mot arten.

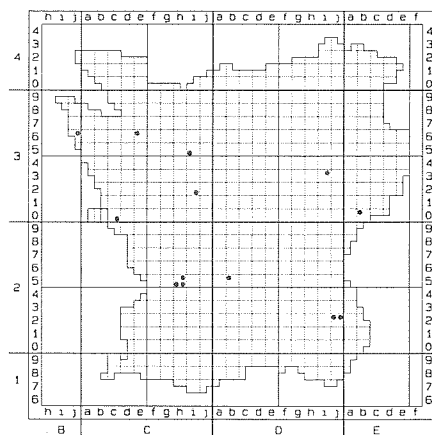
Anthriscus caucalis, taggkörvel

Taggkörvel är kalkgynnad och växer på torr, sandig, näringsrik mark. Växtlokalerna utgöres oftast av kraftigt kulturpåverkad mark som åkrar, trädgårdsland, vägkanter, häckar och ruderatplatser. I Skåne växer taggkörvel även på havsstränder och då gärna på tånggödslande strandvallar. Det är oklart om dessa växtplatser utgör ursprungliga lokaler för arten eller om den tidigt blivit införd genom människans frivilliga eller ofrivilliga försorg och därefter spridits till dessa mera naturliga biotoper. Under de senaste två åren har drygt 15 lokaler för taggkörvel tillkommit.

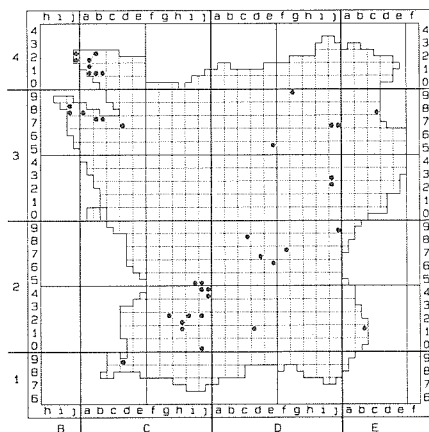
Anthriscus cerefolium, dansk körvel

Dansk körvel är en numera sällan odlad krydd- och grönsaksväxt som kan påträffas på näringsrik odlad mark och på ruderatmarker av olika slag. Under 1990-talet har den endast rapporterats från 12 lokaler i Skåne, varav 4 är nya för de senaste två åren. Dansk körvel förekommer knappast som naturaliserad i vårt land utan uppträder mest som trädgårdsutkast och som kvardröjande ogräs i eller i omedelbar anslutning till trädgårdar. Även om den på några platser finns kvar som självsått ogräs lång tid efter medveten odling är de flesta sentida fynd av tillfälligt slag.

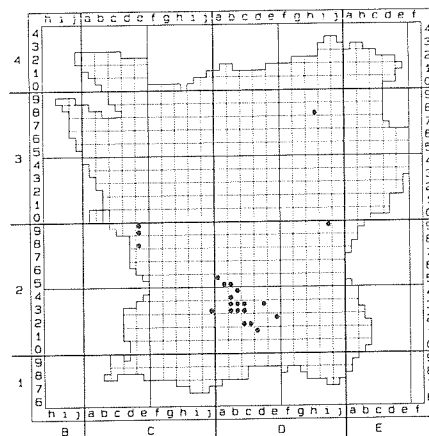
Apium inundatum, krypfloka

I vissa delar som västra Skåne, Halland och södra Bohuslän finns krypfloka fortfarande på åtskilliga lokaler, medan den i andra områden i södra Sverige förefaller ha blivit allt ovanligare. Under de senaste två åren har 7 nya lokaler blivit funna i Skåne, de flesta i den nordöstra delen av landskapet. Arten är knuten till och utgör en god indikatorart för rent, näringsfattigt vatten. Dess växtplatser är oftast belägna inom betesmarker där de grunda vattensamlingarna hålles öppna genom djurens bete och tramp. Växten skulle troligen snabbt försvinna om dess växtplatser växte igen till följd av utebliven eller för svag hävd. En ökad eutrofering av de vatten som krypflokan växer i och invid utgör ett annat allvarligt hot.

Arnoseris minima, klubbfibbla

Klubbfibbla är en sällsynt växt i de södra delarna av Sverige. Den växer främst i sandiga åkrar och trädor och kan variera kraftigt i individantal på sina lokaler genom den skiftande markanvändningen. I Skåne har klubbfibblan sina flesta växtplatser på de sandiga markerna i Vombsänkan. Här har den under 1990-talet iakttagits på omkring 30 lokaler. På flera av dessa brukar klubbfibblan blomma i tusentals individ. Arten är även känd från sandområdena öster om Landskrona. På Kristianstadsslätten har klubbfibblan under 1990-talet inte kunnat återfinnas på flera lokaler där den fanns för drygt 10 år sedan. Ett överraskande fynd gjordes emellertid i Ö. Broby 1998. I en vägren längs väg 20 växte 33 ex av klubbfibbla. En ny art för Östra Göinge kommun!

Astragalus arenarius, sandvedel

Sandvedeln är en exklusiv skånsk växt som växer i sandstappsvegetation på fem platser i östra Skåne. Arten har aldrig varit känd från så många fler ställen och klarar sig bra på flera av sina lokaler. På de öppna sandmarkerna vid Kiviks marknadsplats och på Vitemölla strandbackar blommar den årligen oftast mycket rikligt. Likaså förekommer den ymnigt vid Vittskövle driva och tallskogarna norr om denna. Här växer sandvedeln främst i öppen gles tallskog, en biotop som anges som typisk för arten i dess huvudutbredningsområde i östra Europa.

Botrychium matricariifolium, rutlåsbräken

Liksom andra låsbräkenarter uppträder rutlåsbräken ofta oregelbundet på sina växtplatser. 1996 blev den funnen på 2 nya lokaler i Skåne: i Vittsjö och i Åhus. 1997 upptäcktes en liten lokal med 4 sporbärande individ på en betesmark i Stoby nordost om Hässleholm. I fjor kom emellertid ingen floraväktarrapport alls om rutlåsbräken.

Under 1980-talet sågs rutlåsbräken på Järavallen i Hofterup, vid Västra Ringsjön och vid Nybroåns mynning öster om Ystad.

Bromus arvensis, renlost

För att tillhöra våra hotade arter är renlost en av de vanligare och knappast någon art vars framtid vi behöver bekymra oss alltför mycket över. Varje år rapporteras den från nya lokaler och under 1990-talet har den noterats från drygt 50 platser i Skåne, varav nästa 20 är nya för de senaste två åren.

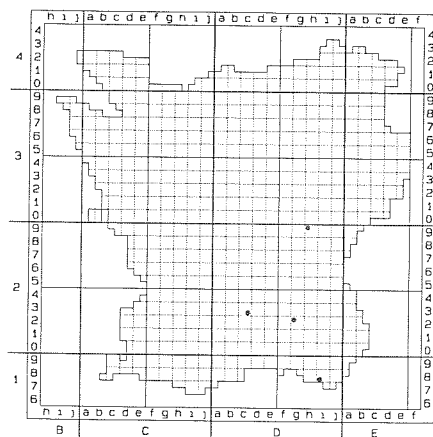
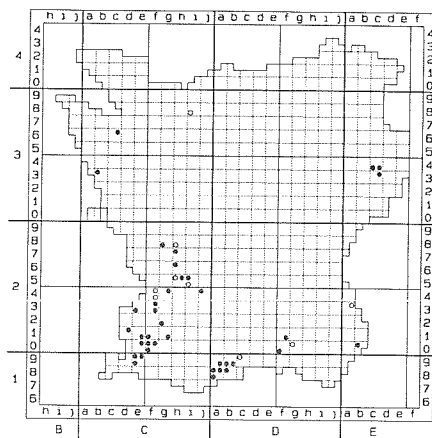
Renlost var tidigare ett åkergräs men har även odlats som fodergräs. Arten är också inkommen tillsammans med orent gräsföd, särskilt engelskt rajgräs. Numera växer renlost främst på ruderatmarker och i åker- och vägkanter, ofta i stora och livskraftiga bestånd.

Renlostan förekommer idag som bofast i ett flertal landskap i södra Sverige, men har som tillfällig hittats norrut till norra Norrland.

Bromus secalinus, råglösta

Råglösta var förr ett vanligt åkergräs som främst uppträdde som ogräs i höstråg. Genom framför allt en förbättrad utsädesrensning har råglöstan blivit mycket ovanlig i hela Sverige och förekommer numera endast i några få åkrar som "spontan" ogräs. Råglöstan odlas på många platser i allmogearkrar tillsammans med andra utrotningshotade åkergräs.

I Skåne är råglöstan ett sedan länge försvunnet åkergräs. 1997 blev den funnen som tillfälligt förvildad i anslutning till en eternellodling öster om Kåseberga (där råglösta odlas). Samma år blev den emellertid även samlad i kanten av en vallodling/markväg i Ilstorp i Sjöbo kommun. Här fanns minst några 10-tal strån av råglösta. Hur den kommit dit är oklart, men några "allmogeadlingar" lär inte finnas inte i området.

Cardamine parviflora, strandbräsma

Strandbräsman är sedan gammalt känd från åtskilliga lokaler i mellersta Sverige. 1984 upptäcktes den som ny för Skåne i en hästhage vid Falsterbo dit det troligen kommit med hästar eller utrustning i samband med de ridarrangemang som brukar anordnas på platsen. Sedan arten upptäcktes har den successivt minskat. I mitten av 1980-talet fanns strandbräsman i 1000-tals exemplar. 1996 kunde endast ett 25-tal individ upptäckas. Några rapporter från lokalen har inte influiter de senaste två åren. 1990 växte arten i några få exemplar på en jordhög i Malmö, troligen helt tillfälligt då den inte senare kunnat återfinnas. Finns strandbräsman fortfarande kvar i Skåne?

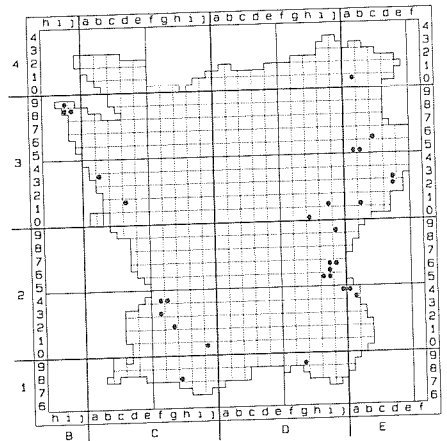
Carex maritima, bågstarr

Bågstarr har endast en känd lokal i Skåne; en betad strandäng i Hov på Bjärehalvön. Här upptäcktes arten i mitten av 1950-talet. Bågstarr är även känd från två äldre fynd i samma område. På lokalen vid Hov förefaller förekomsten vara stabil även om antalet individ som kommer upp i blom och frukt tycks variera kraftigt. Vissa år är lokalen så pass hårt betad att det är svårt att säkert bestämma antalet individ. Förutom i Skåne finns bågstarr i Halland och i Bohuslän samt på en lokal i Sarek dit den kommit in med människans hjälp.

Centaureum erythraea var. *erythraea*, flockarun

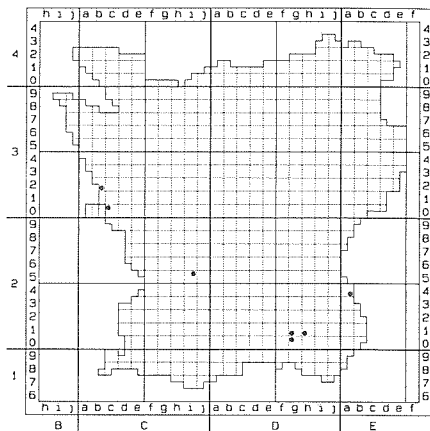
Flockarun växer på naturbetesmarker men har även fått en fristad i bl. a. vägslänter där skärningar gjort att rörligt grundvatten bryter fram. Antalet individ som utvecklas kan variera starkt från år till år. 1998 blev flockarun funnen på fem nya lokaler i Skåne, varav rikligt på tre: i en dikesren öster om Toftanäs i Malmö, på en skjutbana på Kabusafältet öster om Ystad och på en dammvall NV om Juteboda i Vånga. Under 1990-talet har den noterats från sammanlagt nästan 40 lokaler i landskapet.

Förutom från Skåne är flockarun känd från åtskilliga landskap norrut till Södermanland. Arten hotas främst av konstgödsling av naturbetesmarker samt av igenväxning till följd av dålig hävd.

Cerastium brachypetalum, raggarrv

Raggarrv växer på öppen, torr, kalkrik mark. Biotoperna kan vara betade torrbackar och gräshedar, alvarhällar och torra slänter vid havet som hålls öppna genom ras och tramp. Den kan emellertid även förekomma på helt kulturskapade ståndorter som banvallar och vägkanter. I Skåne finns raggarrv på sju aktuella lokaler, där den kan förekomma rikligt vissa år. Så fanns den exempelvis 1998 på lokalen på Stenshuvud där flera 100 individ blommade 1998. I fjor gjordes även ett mycket glädjande återfynd av raggarrv. Redan 1823 samlade Elias Fries raggarrv vid Fågelsångsdalen öster om Lund och här iaktogs den regelbundet fram till 1945. 1998 kunde 8 ex av raggarrv noteras på en slutning i detta område. Arten finns även på Öland, Gotland, i Kalmar län, Östergötland och Södermanland. På Gotland finns den på drygt 10 lokaler medan den i övriga landskap endast har enstaka förekomster.

Cuscuta epithimum, ljungsnärja

Ljungsnärja är en klorofyllfri växt som inte är så kräsen vad gäller val av värdväxt. Förutom ljung parasiterar den gärna på exempelvis backtimjan och gulmåra. Ljungsnärjan är känd från många landskap upp till Uppland och har betraktats som tämligen sällsynt i Skåne. Numera är den utan tvekan en mycket ovanlig växt i Skåne. Under 1990-talet har ljungsnärja endast noterats från fyra lokaler i landskapet: Klagstorp, Degeberga, Kiaby och Ivö. På Ivö, där den senast sågs 1990, har den ej stått att återfinna. Ljungsnärjan kunde inte heller letas upp på lokalen i Klagstorp 1998. På Kjugekull i Kiaby har arten sina rikaste och stabilaste förekomster i Skåne. Här fanns den 1998 rikligt på flera skilda platser.

Dianthus armeria, knippnejlika

Efter att inte ha setts till i Skåne på flera decennier, blev ett flertal ex av knippnejlika funna 1996 på en stenvmur i en trädgård i Munka Ljungby. Här växte den under ett träd där taljbollar till fåglar brukar hängas upp vintertid. Den är inte odlad eller medvetet insädd i trädgården. 1998 hade knippnejlikan ökat kraftigt. Nu fanns här mer än 140 individ på stenvmuren och 18 på en intilliggande grusplan.

Dianthus superbis, praktnejlika

Praktnejlikan finns idag på drygt 10 lokaler i södra och sydvästra Skåne. Två nya lokaler har glädjande nog upptäckts under 1990-talet, men den förefaller dessvärre också ha försvunnit från några lokaler under samma tidsperiod. Sina rikaste förekomster har praktnejlikan som tidigare på Stavstens udde i Maglarp och på Hammars näs i St. Hammar. Övriga lokaler är i de flesta fall mycket individfattiga. Flera lokaler för praktnejlika har inte kontrollerats de senaste åren. En angelägen uppgift för floraväktarna 1999! Förutom i Skåne och södra Halland finns praktnejlikan i Norrbotten och i östra Lule lappmark.

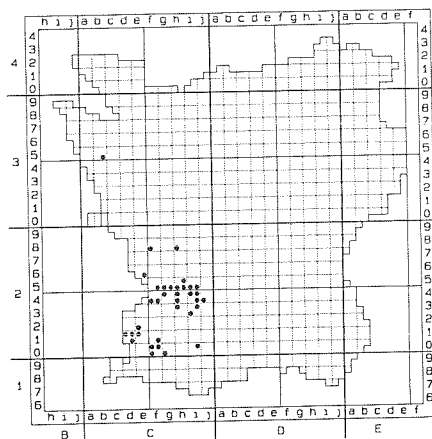
Erucastrum gallicum, kålsenap

Kålsenap är i Skåne en tillfällig och mycket ovanlig adventivväxt som blivit funnen omkring 10 gånger i hamnar och på andra ruderatmarker. Senast sågs den till vid Klagshamn i 8 exemplar 1991. Trots eftersökningar har den inte kunnat återfinnas under senare år.

Euphorbia exigua, småtörel

Småtörelns utbredning i Skåne i huvudsak inskränkt till den sydvästligaste delen av landskapet. I detta område förefaller småtöreln inte vara helt ovanlig och nya lokaler rapporteras varje år. Under 1990-talet har småtöreln blivit funnen på 45 lokaler, varav 14 tillkommit de två senaste åren.

Förutom i Skåne finns småtöreln som bofast på Öland och Gotland. Här växer arten även på alvarmark.

Falcaria vulgaris, skärblad

Skärbladet är ingen ursprunglig växt i Skandinavien utan har huvudsakligen kommit in med orent utsäde. Den kan uppträda som ogräs i åkrar men idag finns de flesta förekomsterna på torra väg- och åkerrenar samt ruderatmarker. Där den väl kunnat etablera sig kan den emellertid bli stationär och långlivad genom sitt väl utvecklade rotsystem. På många av sina drygt 10 aktuella lokaler i Skåne har skärbladet lyckats hålla sig kvar under lång tid och den förefaller inte ha gått tillbaka i nämnvärd grad under senare decennier. Exempelvis förekommer den fortfarande mycket rikligt på den svenska "prima loca"-lokalen i Glemminge där den är känd sedan 1805.

Skärblad är känd från spridda lokaler i södra Sverige upp till Uppland. Förutom Skåne är den vanligast på Öland, där den även finns på drygt 10 lokaler, samt på Gotland där den finns på sex aktuella lokaler. I övriga landskap är den endast känd från enstaka platser.

Gagea arvensis, luddvårlök

Luddvårlökens lokaler har följts upp noggrant under en följd av år. Nedanstående tabell visar antalet blommande individ de senaste 5 åren på de skånska lokalerna, som alla utom Högalid utgöres av kyrkogårdar. Som framgår av tabellen var 1998 överlag ett gott år för arten. Speciellt glädjande var de många blommande exemplaren vid Högalid, på Norra och Västra kyrkogården i Trelleborg samt på kyrkogårdarna i S. Åby och V. Vemmerlöv. Det är endast på kyrkogården i S. Åkarp luddvårlöken gått märkbart tillbaka de senaste åren; troligen till följd av en alltför tidig och omsorgsfull "vårstädning" av kyrkogården.

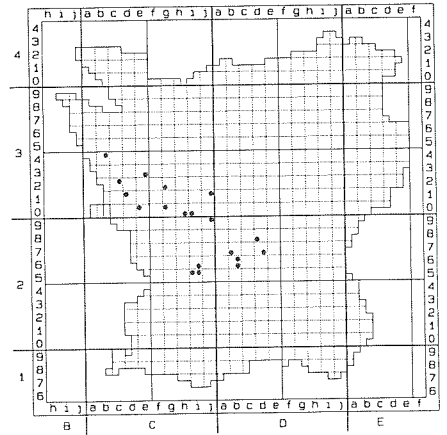
	1994	1995	1996	1997	1998
Trelleborg, Högalid	5	1	6	-	43+15 sterila
Trelleborg, S:t Nicolai	-	-	0	-	1
Trelleborg, Norra kyrkog.	12	10	16	-	57
Trelleborg, Västra Kyrkog.	12	11	12	-	48
Kyrkoköpinge	1	0	1	0	23
Dalköpinge	0	0	0	0	0
Gislöv	81	95	25	12	31
S. Åby	2	6	2	0	148
Simlinge	1	3	5	1	6
Skånör	124	101	67	117	141
St. Hammar (nya kyrkan)	10	6	2	4	14
Hammarlöv		1	0	1	1
V. Vemmerlöv	12	3	5	8	35
Eskilstorp	0	0	2	0	3
S. Åkarp	41	49	19	9	2
Hököpinge	2	2	2	3	8
Burlöv (gamla kyrkan)	4	5	17	7	11

I Norden växer luddvårlök endast i Sverige och Danmark. I Danmark finns arten i de sydöstligaste delarna av landet där den gått starkt tillbaka och nu betraktas som sårbar. I Sverige finns aktuella lokaler för luddvårlök även i Småland (Oskarshamn och Kalmar) samt på Gotland (Visby och Stånga). I Stånga socken har arten sina rikaste förekomster i landet.

Geranium plustre, kärnäva

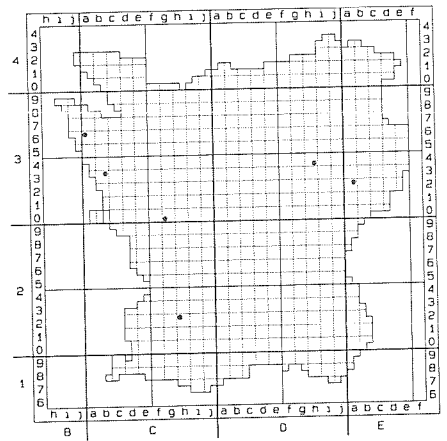
Kärnävan har rapporterats från 27 lokaler i mellersta och västra Skåne under 1990-talet, varav 3 har tillkommit de senaste 2 åren.

Kärnävan växer främst i fuktiga högrötsängar som ofta är skuggade. Med tanke på den igenväxning som sker på många håll, kan man tycka att kärnävan är en art som möjligen skulle kunna hävda sig väl i dagens landskap. Dock har den varit känd från ett mångdubbel antal lokaler i Skåne, så allt pekar på att kärnävan gått kraftigt tillbaka under senare decennier.

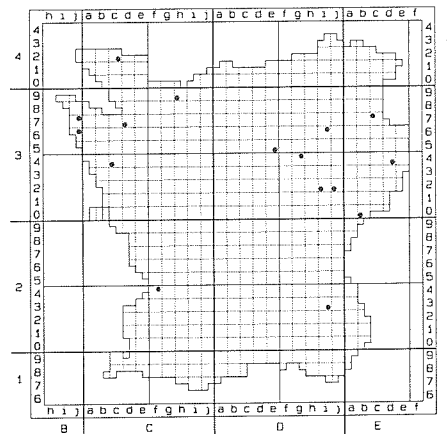
Geranium phaeum, brunnäva

Brunnäva är ursprungligen en sydeuropeisk bergsväxt som tidigare odlats som prydnadsväxt. Den kan påträffas som kvarstående eller förvildad på frisk, ofta skuggig mark i och invid parker och gamla trädgårdar. Brunnävan påträffades första gången i Sverige i slutet av 1700-talet vid Norra Vrams prästgård. Idag förefaller brunnäva endast vara bofast på ett fåtal lokaler i Skåne, Småland, Västergötland och Närke. I Skåne har vi 5 aktuella lokaler för arten. 1998 återfanns den med ca 20 ex i den fd prästgårdsparken i Fjälkinge. I parken, som numera är en gles lövdunge, har brunnävan tidigare samlats mellan 1911 och 1947.

Gypsophila muralis, grusnejlika

Grusnejlikan är sedan gammalt känd från grusiga trädor och åkrar framförallt i den nordöstra delen av landskapet och den finns fortfarande kvar på några sådana lokaler. De senaste två åren har emellertid grusnejlikan blivit noterad på sammanlagt 12 nya lokaler. Nu rör det sig inte längre om åkerförekomster utan om fynd på tippor och ruderatmarker. Dessa nya fynd har säkert sitt ursprung i att grusnejlikan odlas som prydnadsväxt och kan i de flesta fall betraktas som högst tillfälliga.

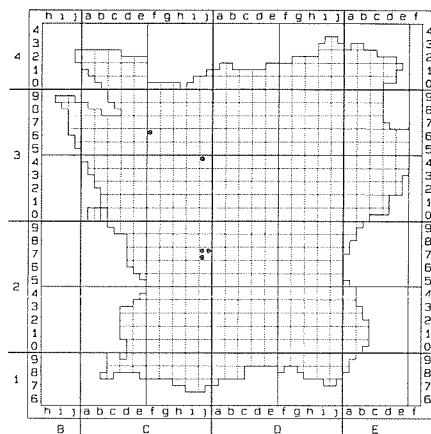
Herminium monorchis, honungsblomster

I Skåne har honungsblomstret gått starkt tillbaka i framförallt de västra och södra delarna av landskapet. I dessa delar återstår endast 3 lokaler. Arten har idag sin skånska huvudutbredning i de nordöstra delarna. Under 1990-talet har honungsblomstret här noterats i 12 inventeringsrutur och inte minst i Åhus och Trolle-Ljungby finns flera rutor med mer än en lokal.

Honungsblomstret har under de senaste åren specialinventerats. Artens aktuella status och utbredning i Skåne presenterades i ett Medlemsblad 1997:2.

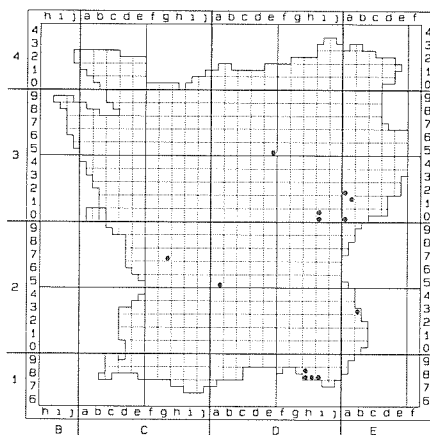
Hieracium caespitosum, ängsfibbla

Ängsfibblan kan delas upp i två underarter som dock är oskarpt skilda: ssp. *pratense* som är inhemsk och framför allt växer i gamla slåtterängar, samt ssp. *colliniforme* som är inkommen med gräsfrö och finns naturaliserad i parker, gräsmattor, på banvallar och liknande platser. Ssp. *pratense* finns knappast i Skåne utan de fynd av ängsfibbla som gjorts i vårt landskap bör utan tvekan hänföras till ssp. *colliniforme*. Flera nya förekomster har tillkommit de senaste åren, inte minst har den noterats på ett flertal platser i anslutning till den gamla banvallen i Skarhult socken.

Holosteum umbellatum, fågelarv

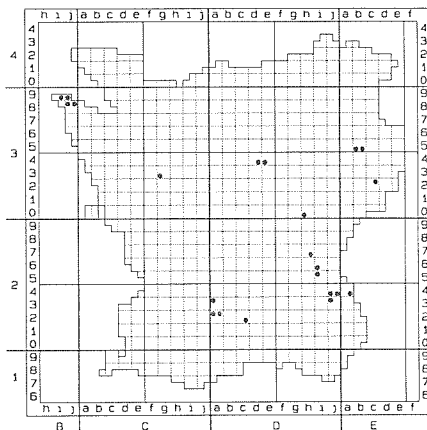
Fågelarv blommar mycket tidigt och vissnar snabbt bort. Den kan därför vara mycket lätt att missa under en inventering. Sina rikaste aktuella förekomster i Skåne har fågelarven i Lyngsjö söder om Kristianstad och på Hammars backar/Kåsebergaåsen i Ystad. I Lyngsjö dominerar exempelvis arten vissa år stora delar av de sandiga trädorna vid Lyngsjö kyrka. En specialinventering mellan Hammar och Kåseberga våren 1998, visade att fågelarven här uppträder mycket rikligt på de sandiga betesmarkerna och branterna längs havet. Sammanlagt noterades arten i omkring 20 hektarurur längs denna sträcka. I fjor kunde fågelarv åter noteras från Hoby backar i Västra Hoby socken. Här växer den ganska rikligt på flera ställen. Fågelarven är känd från detta område sedan 1888.

Hypericum humifusum, dvärgjohannesört

Dvärgjohannesört är känd från södra Sveriges kuststrakter från Bohuslän till norra Kalmar län. Även om den förefaller bli allt ovanligare i Skåne, har arten under den pågående inventeringen blivit funnen på omkring 30 lokaler. De senaste åren har nya eller nygamla lokaler tillkommit framförallt på Kullaberg och på Brösarps norra backar.

Dvärgjohannesört växer oftast på fuktig, eller tidvis fuktig, kalkfattig grusmark med ett stort vegetationstäck. Det är en konkurrenssvag växt som förefaller vara obeständig på sina lokaler.

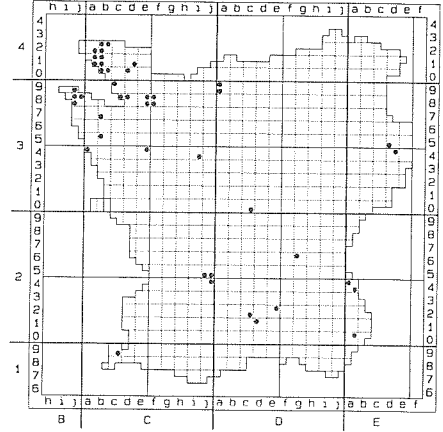
Iris spuria, dansk iris

Dansk iris är en sentida invandrare till Skåne. Första fyndet gjordes vid Limhamn 1955. Idag finns omkring 10 aktuella förekomster på havssträndängar i den sydvästra delen av landskapet. Bestånden har följts noggrant under en lång följd av år och visar att antalet individ varierar kraftigt på de flesta lokalerna. Sin stabilaste förekomst tycks dansk iris ha vid Bunkeflostrand där årligen kring 1000 individ brukar kunna räknas in. Arten är beteskänslig; exempelvis har en stor del av beståndet vid Knösen betas ner de senaste åren. Nedanstående tabell visar antalet blom/fruktstänglar på de skånska lokalerna under 1990-talet.

	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Kämpinge	35	115	110	60	-	0 ex	1 ex	-	-
Skånör S hamnen		280	410	457	656	398	241	440	429
Skånör N hamnen	400	880	760	874	292	168	12	25	34
Knösen	-	finns	>250	629	736	535	235	-	19
Hammars näs							19	19	17
Janstorp		finns	finns	-	-	10 ex	-	-	-
Klagshamns udde	25	28	200	136	196	395	281	338	389
Bunkeflo- strand		812	1200	826	1357	982	1060	1422	-
Lernacken	50	245	330	380	57	280	298	351	283
Barsebäck			1	-	-	-	-	-	-

Isolepis setacea, borstsäv

Borstsäv är i Sverige en starkt sydvästlig art som är känd från spridda lokaler i Skåne, Blekinge, Småland, Halland, Bohuslän och Västergötland. I Skåne, där flest fynd av borstsäv gjorts, har den noterats på drygt 50 lokaler fördelade på 44 inventeringsrutor sedan floraväktarverksamheten startade. De senaste två åren har många förekomster rapporterats från Kullabergsområdet, men även rika förekomster i Norra Vram, Riseberga och Skånes Fagerhult har tillkommit. Arten växer på öppen, fuktig, sandig mark, gärna i närheten av havet. Åtskilliga av dess lokaler är belägna i naturreservat.

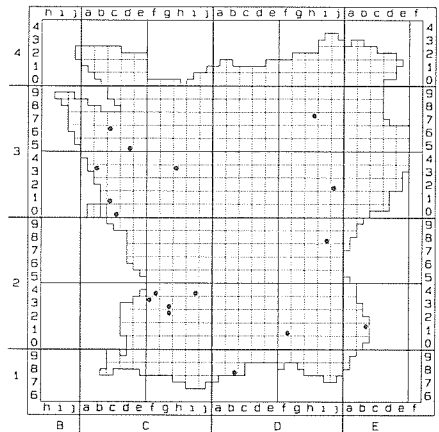

Juncus capitatus, huvudtåg

Huvudtåg växer på blottad, fuktig sandmark i de kustnära trakterna i södra Sverige. Arten är liten och mycket lätt att förbise. Dessutom är den konkurrenssvag och uppträder ofta tillfälligt på sina växtplatser. I Skåne har den sedan mitten av 1980-talet noterats på 8 lokaler. På några av dessa har arten visat sig regelbundet under en följd av år. Vid Kulla-Gunnarstorp i Allerum fanns 1998 ca 200 ex., vilket är det högsta antalet individer som observerats på många år. Vid fd Trollwood i Gualöv kunde 80 fertila strån räknas in 1998, vilket är mycket färre än 1996 då den med 1000-tals ex. var helt dominerande på begränsade ytor.

Lathyrus tuberosus, knölvial

Knölvial är inte inhemsk i Sverige utan har tidigare odlats för sina ätliga rotknölers skull, "vilka kunna liknas vid potates, men äro läckrare, så att de till smaken komma närmast äkta kastanier". Den odlas inte längre utan hittas numera endast på ruderatmarker och i väg- och åkerkanter. Knölvialen är och har varit vanligast i Skåne men har blivit funnen på enstaka lokaler upp till Ångermanland. Under den pågående skåneinventeringen har den påträffats på knappt 20 lokaler, varav 7 tillkommit sedan 1997.

Lavathera thuringiaca, gråmalva

I Skånes Floras kortregister över äldre skånska växtfynd finns endast två uppgifter som rör gråmalva och den står som försvunnen från Malmöhus län i *Rödlistade växter i Sverige 1995*. Sedan 1994 har arten emellertid observerats vid en båtuppläggningsplats i Malmö. 1998 fanns här 6-7 individ varav flera stora och kraftiga. Gråmalvan är ursprungligen införd som medicinalväxt men finns idag naturaliserad på kulturmark i några landskap i mellersta Sverige.

Liparis loeselii, gulyxne

Gulyxne finns endast på 5 aktuella lokaler i Skåne. Sina rikaste förekomster tycks denna svårfunna och svårinventerade orkidé ha i Stångby mosse där hela 267 ex (varav 147 blommande) kunde noteras 1998. I Zachows mosse i Brunnby blomnade 24 ex vilket är fler än på många år. Vid Hammarsjön i N. Åsum kunde endast 2 blommande och 1 sterilt individ letas upp i fjor och vid Lyngsjö stod arten överhuvud taget inte att hitta. Någon rapport om gulyxne från lokalen i Simris har inte lämnats de senaste 3 åren.

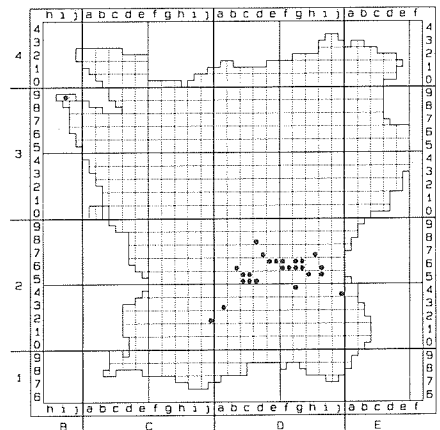
Luzula sylvatica, storfryle

Storfryle förekommer som parkfröinkomling i Skåne, Blekinge och Västergötland. Dessutom finns en troligen spontan lokal i en hedekskog i Halland. I Skåne finns storfryle i en park strax norr om Helsingborg, dit den kommit med tyskt gräsfrö, troligen kring förra sekelskiftet. Numera finns här ett livskraftigt bestånd med mer än 100 ex. Växten har tidigare även blivit funnen i Snårestad.

Storfryle växer som ursprunglig vild art på åtskilliga platser i Danmark. Den finns framförallt på östra Jylland, men även så nära Skåne som nordöstra Själland.

Lysimachia nemorum, skogslysing

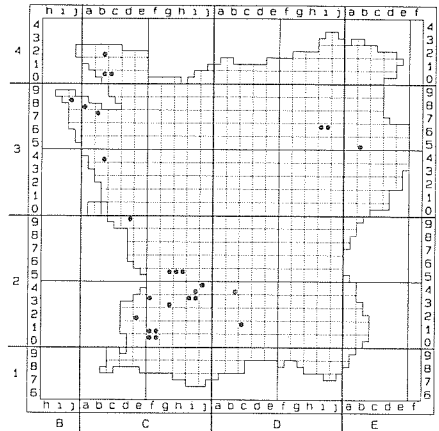
Skogslysingen finns i Skåne samt på två lokaler i nordöstra Kalmar län. Hos oss finns den i den centrala delen av landskapet, huvudsakligen i området från Romeleåsen till Linderödsåsens södra sluttningar. Här är den traktvis mer eller mindre vanlig. Antalet noteringar ökar för varje år och drygt 80 aktuella lokaler finns nu registrerade. På många av lokalerna förekommer skogslysingen i stora och livskraftiga bestånd. Skogslysingen föredrar alkär men förekommer även i andra fuktiga skogstyper med rörligt grundvatten och måttlig beskuggning.

Malva pusilla, vit kattost

Vit kattost är ett ogräs som tycks ha blivit allt ovanligare även om den blivit funnen på 26 lokaler (varav 6 nya sedan 1997) under den pågående skåneinventeringen. Den växer på kraftigt kulturpåverkad, näringsrik mark, gärna vid gårdar med djurhållning. Den kan även förekomma i biotoper som rabatter, gräsmattor och upptrampade betesmarker. Växten anses ha gått tillbaka som en följd av att frigående djur kring gårdarna blivit ovanligare.

Liksom sin nära släkting skär kattost, *Malva neglecta*, har vit kattost tidigare odlats som nyttoväxt, både som medicinalväxt och för att användas som spenat.

Medicago minima, sandlusern

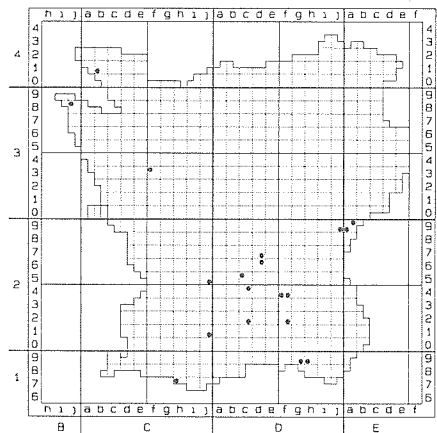
Sandlusern växer på kalkrika torrängar, branter och hållar i Skåne och på Öland och Gotland. I Skåne finns den dels vid Degeberga, dels längs Kåsebergaåsen. Vid Degeberga finns arten på Söndre klack och vid den nedlagda järnvägen strax väster om samhället samt vid Skadde 1 km öster om Degeberga. På båda lokalerna fanns sandlusern rikligt 1998. I branterna på Kåsebergaåsen har sandlusern påträffats på ett 50-tal platser från Hammar till Löderups strandbad. På vissa av dessa dellokaler brukar arten förekomma mycket rikligt.

Montia arvensis, vårkällört

Vårkällörten finns i Skåne i den södra delen av landskapet. Då arten under senare år har eftersökts speciellt, även på gamla lokaler, har vi idag en god kännedom om vårkällörtens aktuella status i landskapet. Under 1990-talet har arten noterats från omkring 30 lokaler i Skåne. Arten är konkurrenssvag och försvinner snabbt om hävden försämras.

Oenanthe fistulosa, pipstäkra

Pipstäkra är numera en ovanlig växt i Sverige. Den finns endast kvar i Skåne och på Gotland, då den numera är försvunnen från Blekinge, Småland och Halland. I Skåne har den varit känd från många platser. Idag känner vi till den från 24 lokaler. Det mycket glädjande att den blivit funnen på 8 nya lokaler de senaste 2 åren i ett relativt begränsat område i Hörby, Tomelilla och Sjöbo kommuner.

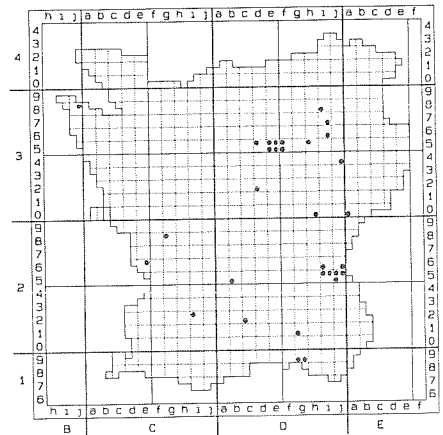
Ononis campestris, busktörne

Busktörne finns endast i Skåne och i Blekinge. Den har tidigare även vuxit på Gotland. Busktörne är en kalkgynnad art som växer på betade havsstrandängar i nordöstra respektive sydvästra Skåne. I den nordöstra delen finns den på många lokaler längs en lång sträcka av moränkusten: från Fårabäck norr om Åhus till Edenryd i Ivetofta. Från den sydvästra delen finns endast Eskilstorps ängar redovisad. I sin *Falsterbohalvöns flora* visar emellertid John Kraft på ett flertal lokaler i Foteviksområdet från mitten av 1980-talet. Dock har dessa inte återbesökts under senare år.

Ornithopus perpusillus, dvärgserradella

Dvärgserradella är inkommen till Sverige i sen tid. I Skåne blev den första gången funnen 1836 på Nybrofältet i St. Köpinge. Här finns den, 160 år senare, fortfarande kvar och dessutom rikligt. Ymnigt förekommer den även på ett flertal av de övriga lokalerna i Skåne. Drygt 10 lokaler är nya för de senaste 2 åren.

Dvärgserradellan växer på närings- och kalkfattiga sandhedar, men kan även finnas på sandiga ruderatmarker. Ofta finner man den tillsammans med hårdsvingel, *Festuca trachyphylla*. Kanske finns frön av dvärgserradella som förorening i vissa gräsfröblandningar.

Orobanche elatior, klintsnyltrot

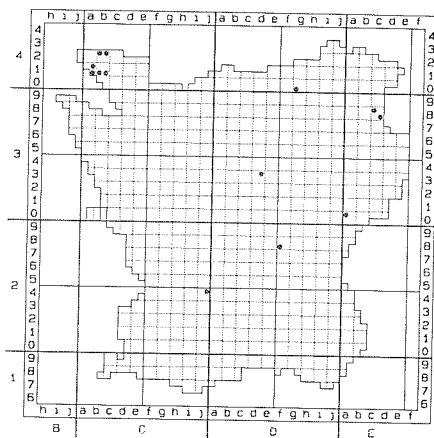
Klintsnyltrot är en klorofyllfri ört som vanligen parasiterar på väddklint eller rödklint. Växtplatserna är varma, kalkrika backar eller slutningar, ofta med en artrik torrängsvegetation. Ibland kan den även förekomma i vägkanter. Klintsnyltrotten har sina rikaste växtplatser, ca 15 st, på Ven. Dessutom finns den på drygt 12 lokaler på fastlandet i västra Skåne. Antalet individ på de olika lokalerna varierar kraftigt från år till år.

Petrorhagia saxifraga, klippnejlika

Klippnejlika är ursprunglig i mellersta och södra Europa. I Sverige är den troligen från början odlad, men funnen som naturaliserad på torra klippor och sandiga marker. I Skåne är antalet fynd av klippnejlika få. Vid Sireköpinge finns en rik förekomst på en diabaskulle. På denna lokal har växten lyckats hålla sig kvar under lång tid då första fyndet här går tillbaka till 1898. Sedan mitten av 1980-talet är ytterligare en förekomst för klippnejlika känd i Skåne. På sandig mark vid Flyinge växer arten relativt rikligt. Klippnejlika finns även vid Säby norr om Landskrona, men här är troligen arten ursprungligen medvetet införd.

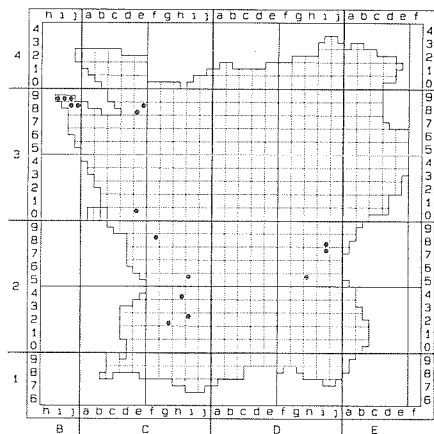
Pilularia globulifera, klotgräs

Klotgräs är en liten vattenlevande ormbunke som finns i flertalet landskap upp till Hälsingland. Den förefaller vara på tillbakagång i hela Sverige och så även i Skåne. Från att ha varit känd från sammanlagt ett 50-tal platser, har den endast setts på 15 lokaler under 1990-talet. För några år sedan fanns nästan alla kända lokaler på Bjärehalvön, där klotgräset växer i strandnära, grunda vattensamlingar och kärr. Därför är det glädjande att det genom den pågående skåneinventeringen tillkommit lokaler för klotgräs från skilda platser i landskapet.

Pimpinella major, stor bockrot

Stor bockrot växer i fuktiga ängslövskogar och bryn, men förekommer även i vägkanter och på banvallar. Den största enskilda lokalen är den, med mer än 1000 individ, som upptäcktes 1995 vid järnvägen i Kyrkheddinge (2C 4h SO). Sina stabilaste förekomster har dock stor bockrot inom Kullabergs naturreservat i Brunnby. Här finns arten på omkring 20 skilda men ofta närbelägna platser; på ett flertal av dem är förekomsterna rikliga.

Polysticum aculeatum, uddbräken

Som rapporterades i Medlemsbladet 1994:2 upptäcktes detta år ca 10 ex av uddbräken på en stenhög i en kulturgranskog i Mattered. Då hade arten senast setts i Benestad 1911. 1998 kunde 8 ex räknas in. Vid inventeringstillfället var flera individ till synes avbitna varför någon exemplar kan ha missats.

Potamogeton acutifolius, spetsnate

Spetsnate växer i näringsrika sjöar, diken och dammar. Arten har blivit funnen på ca 15 platser i Skåne. De flesta av fynden är dock av äldre datum och under 1980-talet var den endast känd från en damm i Bjäresjö. 1991 upptäcktes en helt ny lokal för spetsnate i Högestad, 2D 1f SO. Även här växer den i en damm. Några rapporter om artens aktuella status på de två skånska lokalerna finns inte.

Förutom i Skåne finns spetsnate i flera landskap i Mellansverige, där arten har sina flesta förekomster i Östergötland. Förändringar av vattenkvaliteten eller vattentillgången utgör de främsta hoten mot arten.

Potentilla sterilis, smultronfingerört

Smultronfingerört har sin svenska utbredning inskränkt till Skåne. Här finns den i framförallt två områden: i och kring Stenshuvud i S. Mellby och Rörum socknar samt kring Svartån i Bjäresjö och Balkåkra socknar väster om Ystad. På övriga lokaler är arten troligen från början inplanterad. Smultronfingerört växer framförallt på torra betesmarker och hotas främst av igenväxning till följd av upphört bete.

Smultronfingerörtens aktuella status och utbredning finns beskriven i Medlemsbladet 1995:1.

Pulmonaria angustifolia, smalbladig lungört

Smalbladig lungört har sin enda skånska växtplats på Kungsmarken i S. Sandby. Från att i början av 1950-talet ha varit nära utrotning pga alltför hårt betestryck, ökade arten när markanvändningen gick över till slätter. De senaste decennierna har dessvärre arten åter gått tillbaka, vilket visar att arten är dåligt anpassad till den nuvarande markanvändningen. Genom att antalet individ under många år följts upp i de olika biotoperna på lokalen, har alla förändringar kunnat registreras. Denna kunskap kan ligga till grund för en ändrad skötsel som gynnar arten. 1998 kunde, liksom närmast föregående år, omkring 150 ex av smalbladig lungört noteras från Kungsmarken.

Ranunculus arvensis, åkerranunkel

Från Skåne finns ett 50-tal, mest gamla, fynd av åkerranunkel. Det ovanliga åkerogräset kom att betraktas som försvunnet från Skåne sedan det senast setts i Ö. Vemmenhög 1962. Upptäckten av en rik förekomst av åkerranunkel i Dalby 1993 kom därför mycket överraskande. Då lokalen även hyser andra ovanliga åkerogräs, finns numera ett avtal med markägaren att jordbruket även i framtiden ska bedrivas på ett sätt som gynnar dessa växter. Dock finns det planer på att marken ska försälgas, vilket kan försvåra skyddet av åkerranunkeln.

1995 uppmärksammades ytterligare en lokal för åkerranunkel i Skåne. Då upptäcktes 3 ex i en vägkant i Hemmestorp. På denna lokal kunde växten inte återfinnas 1997.

Ranunculus fluitans, jättemöja

Jättemöjan har sina enda förekomster i Norden i Vramsån mellan Trobro i Ö. Vram och Klemenshus i Köpinge. Här finns den på 13 lokaler, främst i anslutning till broar och gamla kvarnar. 1995 inventerades jättemöjans växtplatser och resultatet av denna inventering finns redovisad i Medlemsbladet 1996:3. Inventeringen visar att jättemöjan klarar sig bra i Vramsån. På många av lokalerna växer arten ymnigt. Förutom låg vattenföring och försämrade vattenkvalité, är troligen en ökad beskuggning av växtplatserna det allvarligaste hotet mot jättemöjan. Genom ett samarbete mellan WWF och OLW har projektet "Vramsån i Kristianstads Vattenrike" nyligen startat. Projektet går ut på att bevara och återskapa de unika naturvärden i och omkring Vramsån bl a genom vård som ska gynna jättemöjan och andra sällsynta växter och djur. Nu finns det med andra ord möjlighet för oss alla att bedriva ett aktivt floravårdsarbete även i soffan framför teven. 25 öre från varje påse OLW Naturchips går nämligen direkt till projektet!

Rorippa nasturtium-aquaticum, källfräne

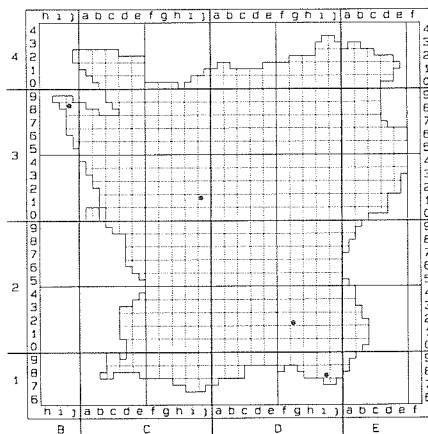
Källfräne är känd från Skåne, Halland och Gotland. I Skåne har arten drygt 30 aktuella lokaler och är fortfarande relativt vanlig i vissa kustnära trakter i de västra och södra delarna av landskapet. I Halland finns den på 4-5 lokaler, medan den är utgången från Gotland. Källfräne växer på näringsrik mark längs bäckar, men även vid diken och större åar. Många av förekomsterna finns vid bäckutflöden på havsstränder. Lokalerna är framförallt belägna inom områden som hävdas genom bete. För sin etablering gynnas den troligen av kreaturstramp på lokalerna.

Salvia verticillata, kranssalvia

Kranssalvia har i sen tid kommit in i Sverige med orent utländskt vallfrö och spannmål (första fynd 1792). Arten har påträffats, ofta tillfälligt, på spridda lokaler från Skåne till Medelpad. Numera är den endast känd som bofast på ett fåtal lokaler i Skåne, på Gotland och i Västergötland. På en bangård i Malmö upptäcktes en ny lokal för kranssalvia 1995. Hur många individ denna lokal hyser eller om den överhuvudtaget finns kvar är okänt. På lokalen längs Hardebergaspåret i Lund är arten troligen utkonkurrerad av blåhallon. I Högestad och Fjälkestad förekommer kranssalvian fortfarande rikligt i en vägslänt respektive en ängsbacke (fd fruktodling). Dock är en pågående kraftig igenväxning ett allvarligt bekymmer på Fjälkestads-lokalen.

Valerianella dentata, sommarklynne

Sommarklynne växer i åkrar och på ruderatmarker. Den har gått tillbaka kraftigt i hela sitt utbredningsområde och är nu ett av våra ovanligaste åkerogräs. Sommarklynne finns numera endast i Skåne, på Öland, Gotland och i Västergötland. Under 1990-talet har den endast iakttagits på 5 lokaler i Skåne. På den lokal i Billinge där arten sågs 1990, kunde den inte återfinnas varken 1996 eller 1997. I Brunnby fanns 75 ex i en åkerkant 1995; 1998 kunde inte ett enda exemplar upptäckas. Det är därför glädjande att en förekomst som räknar ca 1000 individ blev upptäckt 1997 i en slänt mot havet öster om Kåseberga i Valleberga socken. Än har sommarklynne tydligen inte givit upp som skånsk växt!

Verbascum densiflorum, ölandskungsljus

Ölandskungsljus är numera mycket ovanlig och idag endast känd som bofast på några få lokaler i Skåne, östra Småland och på Öland. Den växer på kulturgynnade biotoper som torra vägkanter, åkerrennar, grustag och kulturpåverkade torrängar. På störd mark kan den bilda rika bestånd som sedan snabbt minskar i takt med att vegetationstäcket åter sluts. Den kan sedan åter dyka upp i området om en ny störning sker.

I trakten av Karsholm i Österslöv har ölandskungsljuset levt kvar sedan åtminstone 1830-talet. 1998 upptäcktes 15 ex på en banvall i Tomelilla och på en jordhöj i ett industriområde i Kristianstad blommade 18 individ av ölandskungsljuset samma år. Dessa försvann dock snabbt när jordhögen någon vecka efter upptäckten forslades bort.

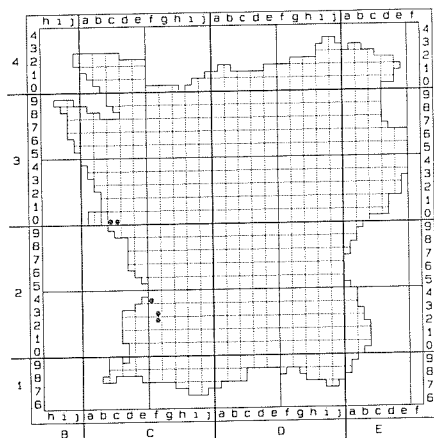
Verbascum lychnitis, grenigt kungsljus

Grenigt kungsljus är inte inhemsk i Sverige, utan anses ha kommit in med orent gräs- eller klöverfrö. Från Skåne finns endast några få belagda fynd av arten och idag känner vi till den som naturaliserad längs den gamla banvallen, nu cykelväg, väster om Asmundtorp. Från denna lokal är grenigt kungsljus känt sedan 1892 och än idag finns den rikligt i detta område. 1995 blev arten samlad i en vägkant i Kågeröd; antal exemplar och aktuell status är inte känd. På en lokal i Helsingborg där grenigt kungsljus växte i mitten av 1980-talet kunde den inte återfinnas 1998. Rivningstomten den då växte på är numera bebyggd.

Grenigt kungsljus finns som bofast upp till Uppland. Dock är den mycket ovanlig. Förmodligen är det totala antalet aktuella lokaler i Sverige under tio.

Vicia villosa ssp. *varia*, kvarnvicker

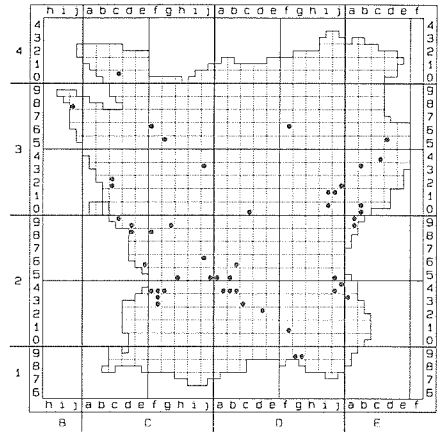
Kvarnvicker skiljer sig från luddvicker ssp. *villosa* genom att vara nästan kal och ha glesare och fåblommigare klasar. Bommorna är oftast något mindre än hos luddvicker. Kvarnvicker uppträder i Sverige främst på ruderatmarker. Dock har den vuxit rikligt i en ruderatbetonad gräsmark ca 800 m NNO Husie kyrka sedan åtminstone 1996 (inom två inventeringsrutor). Kvarnvickern har även påträffats på Spillepengens avfallstipp i Lomma samt vid Landskrona. Tidigare har denna underart bl a uppträtt i Malmö mellan åren 1920-31 och i Landskrona åren 1943-45. Så även om kvarnvickern kanske bör betraktas som en tillfällig adventivväxt hos oss (den är ursprunglig i bl a Medelhavsområdet), har den en viss hemortsrätt i dessa båda områden.

Vicia villosa ssp. *villosa*, luddvicker

Luddvicker är ett gammalt åkerogräs som numera mest ses i åker- och vägkanter, i trädor och på ruderatmarker. Arten växer framför allt på sandig mark och i våra sandområden finns luddvicker fortfarande kvar på många håll. Nya fynd av luddvicker görs varje år och under 1990-talet har den rapporterats från mer än 50 lokaler i Skåne.

Luddvicker förekom tidigare upp till Ångermanland, men förefaller numera vara försvunnen från många landskap.

Viola uliginosa, sumpviol

Sumpviolen förekommer sällsynt upp till Dalarna och Gästrikland. De rikaste förekomsterna finns vid nedre Dalälven och i sydöstra Småland. Sumpviolen växer på tidvis översvämmade stränder och i alkärr/sumpskogar. Den trivs på lokaler med en lättare beskuggning från träd och buskar. Troligen är de svenska förekomsterna av sumpviol de rikaste för arten.

I Skåne förekommer sumpviolen på tre sedan länge kända lokaler. Två av dessa är individrika medan den uppträder betydligt sparsammare på den tredje. I Allerums mosse, där arten är känd sedan 1875, blommade över 900 ex 1997. Även på lokalen i Össjö hade sumpviolen en god blomning detta år. Minst 1180 fertila ex noterades i de två delbestånden. I Vä kunde 11 blommande individ, vara en stor "tuva", samt ett 10-tal sterila ex. ses våren 1998.

Vulpia bromoides, ekorrsvingel

Ekorrsvingel växer på torr sandig mark och på hällmark och klippphyllor. Det finns många äldre fynd från Skåne, men idag känner vi endast till den från ett fåtal platser. Även om ekorrsvingel kan vara ett anonymt och svårupptäckt gräs, motsvarar säkert de få aktuella fynden en verklig och kraftig tillbakagång för arten.

Ekorrsvingel är sedan lång tid tillbaka känd från trakten av Kullaberg, där många och rika förekomster kunnat noteras under de senaste åren. Även på den sedan länge kända lokalen nära Stenshuvud uppträdde ekorrsvingeln mycket rikligt 1998. 1995 upptäcktes en ny förekomst i Rååns dalgång. Här fanns den i 1000-tals individ över ett stort område 1998. 1995 blev ytterligare en lokal funnen. I Gladsax dominerade ekorrsvingeln på ca 10 m² invid en öppen berghäll.

Bidrag till Medlemsbladet

Bidrag till nästa nummer av Medlemsbladet tages tacksam emot! Detta nummer beräknas komma ut i maj 1999. Då behöver jag ditt bidrag senast den sista mars.

Kjell-Arne

Upprop

Floraväkeriet i fjällen har under detta år inbringat mer information än under startåret 1997. Trots detta behöver vi fler floraväktare under -99, då många lokaler ännu återstår att besöka.

Torneträsk och dess omgivning är botaniskt sett kanske det mest undersökta området i vår fjällvärld. Trots detta är det möjligt att fortfarande upptäcka nya växtlokaler. Detta visar vilka botaniska skatter området döljer och hur viktigt floraväktarens arbete är för att öka vår kunskap om fjällens botaniska värden.

I år har flera nya lokaler upptäckts. Stora rariteter, såsom Polarsmörblomma och Fjällvallmo har rapporterats från platser där de inte tidigare har varit kända. En av de nya fjällvallmolokalerna håller inte mindre än 260 exemplar vilka blommade med ca 900 stänglar. Fjällkrassinglokalen norr om Torneträsk har visat sig utgöra en av de rikligaste förekomsterna i Sverige. Under årets botanikkurs räknades deras antal och de befanns vara 366 individer på ett begränsat område.

Att vara floraväktare i fjällmiljö skiljer sig från att vara floraväktare i södra Sverige eller i kustlandet. De botaniska lokalerna ligger i väglöst land och är ofta mycket dåligt dokumenterade. Många av lokalerna har inte besökts på 50-60 år. Det är till god hjälp om man är bekant med växternas ekologi och känner deras ståndortskrav. Man kan säga att fjällfloraväktaren bör ha en ådra av detektiv i sig. Många av lokalerna kan nås under en kortare dagstur, medan andra kräver långturspackning och flera dagars vandring. Fjällkartan BD6 täcker in de flesta av områdets lokaler och kan vara till god hjälp för den som vill göra en insats.

Om du är intresserad finns det förslag på dagsturer du kan göra för att besöka olika växtlokaler. Vissa av lokalerna är lätta att nå efter E10:an. För att besöka dessa behöver du emellertid tillgång till ett fordon. Andra lokaler når du genom en lätt vandring från Abisko Turiststation.

Om du istället tänkt att vandra Kungleden mellan Abisko och Kebnekaise så finns det ett flertal intressanta lokaler att besöka.

Att inventera skall vara en njutning. Den som är floraväktare i fjällen axlar inget ansvar för de växtlokaler som besöks, ett besök på platsen och en ifylld rapportblankett är allt. Därför kan du kombinera nyttigt volontärarbete med en skön fjällsemester.

För mer information kontakta Abisko naturum from 10:e Mars. Vi hjälper dig gärna med förslag i din planering.

**Floraväkericentralen
vid Abisko naturum
Box 26
981 07 Abisko
Tel.0980-401 77
Gm Peter Benson**

